

| BelastingBelangen Augustus 2017

Help: de belastinginning is in gevaar!

De Belastingdienst is in het nieuws en blijft in het nieuws. De storm over de riante, ondoordachte vertrekregeling is net gaan liggen of de volgende tsunami komt er al weer aan.

De belastinginning loopt serieus gevaar omdat een aantal grote ict-systemen bij de Belastingdienst veel mankementen vertoont en volstrekt verouderd is. Uit een interne evaluatie van de Belastingdienst zelf blijkt dat de Dienst met zo'n zeshonderd (!?) verschillende ict-systemen werkt. En die sluiten niet altijd naadloos op elkaar aan. Veel systemen zijn verouderd, en de mensen die met de nog wel werkende operaties kunnen omgaan hebben de Belastingdienst inmiddels – met de vertrekregeling – verlaten; zij zijn met vervroegd pensioen.

Klokkenluider is dit keer De Volkskrant die de interne evaluatie van de Belastingdienst in handen kreeg met een beroep op de Wet openbaarheid van bestuur. De Algemene Rekenkamer luidde de noodklok al eerder dit jaar, maar dat appèl betrof meer de organisatorische problemen bij de Belastingdienst. Ook de Commissie onderzoek Belastingdienst rapporteerde eerder dat 'de continuïteit van de inning van belasting' onder druk staat.

Demissionair staatssecretaris Wiebes blijft monter onder de vele kritiek die over hem als verantwoordelijk bewindsman wordt uitgestort. Hij heeft aangekondigd dat de Belastingdienst alle ict-systemen gaat vernieuwen, en dat de belastingopbrengst daardoor vanaf 2020 met maar liefst € 750 miljoen zal gaan stijgen. Het zit de staatssecretaris niet mee. Het Bureau ICT-toetsing (BIT) van Binnenlandse Zaken heeft zijn plan afgewezen: het is onvoldoende onderbouwd en de ambtenaren die met het systeem moeten gaan werken zijn niet betrokken bij de renovatie. De staatssecretaris heeft toegezegd dat hij met een nieuw plan komt, en dat hij de werkvloer daarbij om inbreng zal vragen.

BelastingBelangen is ook kritisch op de belastinginning. Met lucratieve ideeën voor belastingbesparing, in de zaak en in privé, kan de belastingopbrengst – voor 2017 in totaal geraamd op ruim € 260 miljard – best een flink stuk omlaag. BelastingBelangen wil daar aan blijven bijdragen, met een goed werkend ict-systeem én in overleg met u.

Veel leesplezier en fiscaal voordeel gewenst.

Hans Zwagemaker, hoofdredacteur

| Inhoudsopgave

Nieuws

Auto van de zaak: van 25% naar 0%, mét bijtelling	01
Parkeren in Amsterdam: het deskforcesysteem	02
Inkeerregeling vervalt per 1 januari 2018	04
Vergoeding voor negatief loon is belast loon	05
Overdracht aandelen vastgoed-BV: vrijstelling OVB!	07
Onzakelijke lening: verbondenheid niet vereist	09
Herfinanciering: van zakelijke naar onzakelijke lening	11
Liquidatieverlies: door verbondenheid niet aftrekbaar	13
Conserverende aanslag pensioen en lijfrente bij emigratie: compartimenteren!	28
De 183-dagenregeling: physical-presence toepassen	30
Holding: bestuurdersaansprakelijk voor dochter-BV	32
Parkeren bij De Efteling: toch 21% BTW-tarief	33
Te laat is te laat, ook al is het maar één dag	35
Liggeld in de jachthaven: 6% of 21% BTW	37
Vervallen krediet geen vrijgestelde kwijtscheldingswinst	39
Kosten renteswap eigen woning niet aftrekbaar	41

Tips

Benut de VPB-tariefaanpassing per 1-1-2018	03
Praktijkleren: subsidieaanvraag indienen!	06
DGA: vergeet de doelmatigheidsmarge niet	08
Let op: nieuwe pensioenrichtleeftijd per 1-1-2018	10
Legateer en bespaar erfbelasting	14
DGA: handelt u als directeur of als bestuurder?	17
Glij niet uit, regel een glijclausule	19
Meer intermediaire kosten, meer vrije ruimte	24
Verbonden lichamen: onbekend maakt onbemind	27
Regel uw vervanging als ondernemer	29
Offertes: BTW melding verplicht!	34
Klopt de statutaire doelstelling van uw BV nog?	36
Bedrijfsmiddel of voorraad: wel of geen HIR	38
Tariefaanpassing VPB: beëindig de fiscale eenheid!	40
Check de digitale calculator Belastingvoordeel	42
Buitenlandse BTW 2016: op tijd terugvragen!	43

Vragen

Maximale km-vergoeding in de WKR-vrije ruimte?	15
HIR geblokkeerd door afschrijvingstermijn?	16
Eigenwoningreserve: verdelen met mijn partner?	18
Vrijkomende lijfrentes: uitkering verplicht?	25
Echtscheiding en banksparen: wat moet ik regelen?	26

Special

Loonkostenvoordelen vanaf 2018 tijdig regelen	20
---	----

Raar maar waar

Een fout of een vergissing, van € 75 miljoen	44
--	----

Auto van de zaak: van 25% naar 0%, mét bijtelling

27 augustus 2017

De bijtelling privégebruik auto blijft achterwege als de automobilist zijn auto van de zaak voor niet meer dan 500 kilometer per jaar voor privédoeleinden gebruikt. Die grens van 500 kilometer geldt niet per auto, maar voor het privégebruik gedurende het gehele kalenderjaar. Als de automobilist in de loop van het jaar een nieuwe auto van de zaak krijgt mag hij met beide auto's tezamen niet meer dan 500 kilometer privé hebben gereden. Die samentelling geldt ook als de nieuwe auto van de zaak een elektrische auto is, met 0% bijtelling, zo heeft Hof Amsterdam recent beslist.

Connie Moeileker was in loondienst bij BV X. Zij beschikte over een auto van de zaak; in 2013 was dat tot 5 november een 25% auto (met een cataloguswaarde van € 33.885), en in de resterende maanden een elektrische 0% auto (met een cataloguswaarde van € 51.865).

Moeileker had een verklaring geen privégebruik voor de 25% auto. In november 2013 berichtte zij de inspecteur dat die verklaring kon worden ingetrokken omdat zij een 0% auto van de zaak had gekregen. De inspecteur vroeg daarop de gegevens op van het privégebruik van de auto's van de zaak over 2013. Moeileker had voor beide auto's een rittenregistratie bijgehouden en daaruit bleek dat zij tot 5 november 2013 met de 25% auto 376 kilometer privé had gereden, en in de resterende maanden met de 0% auto 242 kilometer. De inspecteur stelde vast dat Moeileker in 2013 in totaal 618 privé kilometers had gereden, meer dan de maximaal toegestane 500 kilometer, en legde haar een naheffingsaanslag loonheffing op voor de 25% auto, van € 3.717 (25% van de cataloguswaarde van € 33.885 x 308/365 dagen x 52%).

Moeileker ging tegen die naheffingsaanslag in beroep. Zij wist niet dat het privégebruik van de 0% auto meetelde voor de bijtelling voor de 25% auto. Die uitleg strookte volgens haar ook niet met de bedoeling van de wetgever om het voordeel van privégebruik van een 0% auto niet in de belastingheffing te betrekken. Hof Amsterdam had begrip voor dit standpunt. Uit de wetsgeschiedenis blijkt inderdaad dat de wetgever het voordeel van privégebruik van een 0% auto niet in de belastingheffing wil betrekken. Het Hof constateerde ook dat belanghebbende pas na het verkrijgen van de 0% auto – tijdsevenredig bezien – beduidend meer privé was gaan rijden. Toch stelde het Hof de inspecteur in het gelijk. Uit wet en rechtspraak blijkt dat bij volgtijdelijk gebruik van twee (of meer) auto's van de zaak het privégebruik van die auto's tezamen beslissend is voor de vraag of de 500 kilometergrens is overschreden. Uit de wetsgeschiedenis blijkt niet dat de wetgever deze regeling voor 0% auto's opzij heeft willen zetten. Het Hof bevestigde de naheffingsaanslag.

Commentaar

*Deze uitspraak is een treffend voorbeeld van het aloude adagium *lex dura, sed lex*: de wet is hard, maar het is de wet. Belanghebbende's beroep op de bedoeling van de wetgever mocht haar niet baten. BelastingBelangen heeft in 2013 al gewaarschuwd voor deze ongelukkige samenloop: zie ook BelastingBelangen, augustus 2013: [Overstap naar 0% hybrid-SUV goed geregeld?](#) en in april 2014: [Bijtelling privégebruik: per auto of per jaar beoordelen?](#)*

Parkeren in Amsterdam: het deskforcesysteem

27 augustus 2017

Parkeren in Amsterdam is duur, en met een parkeerbon – een naheffingsaanslag parkeerbelasting – komt daar nog eens € 38,10 plus minimaal één uur parkeergeld bij (tarief 2017). Amsterdam controleert de parkeerbelasting met scanauto's en een deskforcesysteem. Rechtbank Amsterdam vindt dat systeem adequaat: de gemeente voldoet daarmee aan de vereiste – eerste – bewijslast.

De gemeente Amsterdam gebruikt scanauto's om te controleren of automobilisten de verschuldigde parkeerbelasting hebben betaald. De auto scant het kenteken van de geparkeerde auto en maakt vier foto's uit verschillende hoeken. Als na vijf minuten na het maken van de scan geen parkeerbelasting is betaald, worden de foto's doorgezonden naar de deskforce. Een medewerker van die deskforce beoordeelt dan aan de hand van de foto's of er sprake is van een bijzondere situatie. Denk aan laden of lossen, stil staan voor een verkeerslicht, etc. Bij twijfel gaat een parkeercontroleur ter plaatse kijken. Als geen sprake is van een bijzondere situatie volgt een parkeerbon, de naheffing parkeerbelasting.

Een bekeurde automobilist ging in beroep tegen de naheffingsaanslag parkeerbelasting van de gemeente Amsterdam. Voor de Rechtbank voerde hij aan dat hij op het moment dat de scanauto langskwam niet geparkeerd stond, maar alleen een passagier had laten instappen. Dat had maar even geduurd: toen de scanauto voorbij was, was hij gelijk weggereden. Een parkeercontroleur had hij niet gesproken, controle ter plaatse had niet plaatsgevonden. Rechtbank Amsterdam besliste dat het door de gemeente gehanteerde deskforcesysteem beperkingen kende. De foto's waren een momentopname en niet altijd even duidelijk. Het kenteken van de auto was wel altijd duidelijk zichtbaar, en de locatie werd eenduidig vastgesteld door de gps-coördinaten te koppelen aan de straat en het dichtstbijzijnde huisnummer. De medewerkers van de Deskforce waren allemaal parkeercontroleur en zij hadden volop ervaring en stratenkennis. In de berechte situatie was duidelijk te zien dat de auto met gedoofde lichten netjes in een parkeervak tussen twee andere auto's in geparkeerd stond. Daarmee was voor de Rechtbank duidelijk dat geen sprake was van in- of uitstappen van passagiers. De gemeente Amsterdam voldeed met het Deskforcesysteem aan de vereiste bewijslast. De naheffingsaanslag was terecht opgelegd.

Commentaar

*Deze uitspraak illustreert de digitale controle van belastingheffing in de praktijk. Met scans, foto's en gps-coördinaten kan van iedere geparkeerde auto snel worden gecheckt of er wel betaald geparkeerd wordt. Het deskforce systeem van de Gemeente Amsterdam kent een inlooperperiode van vijf minuten na het registreren van de scan van het kenteken. Diezelfde wachttijd wordt ook bij andere digitale systemen gehanteerd: zie *BelastingBelangen*, december 2016: [Parkmobile binnen vijf minuten activeren, anders...](#) De digitale aanpak maakt het onmogelijk om aan een parkeerbon te ontkomen middels een goed gesprek met de parkeercontroleur. Dat gesprek uit de weg gaan, en snel weggrijden om te voorkomen dat de controleur de parkeerbon kan uitreiken, heeft geen zin: zie *BelastingBelangen*, april 2017: [Snel weggrijden zonder te betalen helpt niet](#).*

Benut de VPB-tariefaanpassing per 1-1-2018

31 augustus 2017

Per 1 januari 2018 wordt de eerste schijf van het tarief in de vennootschapsbelasting verlengd, van € 200.000 naar € 250.000. Dat betekent dat de BV € 50.000 meer winst kan maken tegen het lage 20% tarief. En dat maakt het interessant voor ondernemers met een BV die naar verwachting in 2017 een winst van meer dan € 200.000 behalen. Die ondernemers doen er verstandig aan om – in overleg met hun adviseur – na te gaan hoe zij met kosten, lasten en opbrengsten kunnen 'schuiven' om optimaal gebruik te maken van de lagere winstbelasting. Kosten en lasten in de BV moeten waar mogelijk vervroegd worden, een lagere winstbelasting betekent immers minder belastingbesparing op die aftrekposten. Opbrengsten moeten worden uitgesteld: uitstel van winstneming leidt tot uitstel van belastingheffing, en dat kan een tariefvoordeel opleveren van € 2.500. Vraag uw adviseur welke mogelijkheden er in uw situatie zijn.

Inkeerregeling vervalt per 1 januari 2018

27 augustus 2017

De inkeerregeling wordt per 1 januari 2018 afgeschaft. Demissionair staatssecretaris Wiebes van Financiën heeft dat onlangs de Tweede Kamer meegedeeld: de maatregel wordt meegenomen in het Belastingplan 2018. Volgens de staatssecretaris is de regeling voor een boetevrije inkeer niet meer nodig nu door de intensivering van de uitwisseling van gegevens met buitenlandse autoriteiten "de kans dat belastingplichtigen met verzwegen vermogen tegen de lamp lopen almaar groter wordt".

De inkeerregeling biedt belastingplichtigen met zwart geld, met in het buitenland verborgen vermogen de mogelijkheid om boetevrij schoon schip te maken met de Belastingdienst. Zij kunnen boetevrij inkeren als zij binnen twee jaar na de foute aangifte de inspecteur alsnog juist en volledig informeren en hem de voor navordering vereiste gegevens 'uitdrukkelijk kenbaar maken'. Is die tweejaarstermijn verstreken, dan is bij inkeer een vergrijpboete verschuldigd als er sprake is van opzet of grove schuld van de belastingplichtige: sinds 1 juli 2016 is die boete maximaal 120% van de alsnog verschuldigde belasting. Spoort de inspecteur het verzwegen vermogen zelf op, dan kan de boete oplopen tot 300%. Deze boete is ingevoerd per 1 januari 2010, bij eerder kloppachten van de fiscus. Zie ook BelastingBelangen, juni 2009: [Zwartsparenders: inkeerregeling beperkt en boete naar 300%](#).

Met het afschaffen van de inkeerregeling wordt het reguliere boeteregime ook van toepassing op de belastingplichtigen die kort na hun vergrijp, binnen twee jaar tot inkeer komen en alsnog een juiste aangifte doen. De Belastingdienst kan dan direct een vergrijpboete opleggen als sprake is van opzet of grove schuld van de belastingplichtige. Staatssecretaris Wiebes biedt inkeerders nog wel enig perspectief: het alsnog verstrekken van juiste en volledige inlichtingen blijft gelden als een strafverminderende omstandigheid.

Commentaar

De inkeerregeling is de afgelopen jaren een belangrijke impuls geweest om verzwegen inkomen en vermogen alsnog bij de Belastingdienst te melden. Vanaf de start in 2002 van het projectmatig onderzoek door de Belastingdienst naar zwart geld kon boetevrij worden ingekeerd (zie BelastingBelangen, februari 2007: [Buitenlands vermogen: zwart geld witten mét de inkeerregeling](#) en BelastingBelangen, december 2013: [Zwart geld witten: boetevrije inkeerregeling is succesvol](#)). Na de afschaffing van het bankgeheim in de Europese Unie werd de druk op zwartsparenders opgevoerd: zie BelastingBelangen, april 2014, [Einde bankgeheim binnen de Europese Unie](#). De boete bij inkeer werd opgetrokken tot 60%, en per 1 juli 2016 verdubbeld tot 120%. Al eerder was de boete op maximaal 300% gesteld als geen sprake is van inkeer, maar de Belastingdienst de zwartsparder zelf opspoorde. En dat risico wordt steeds groter, omdat op internationaal niveau steeds meer informatie wordt uitgewisseld tussen belastingdiensten en financiële instellingen. Zo heeft AMEX recent bekend gemaakt dat zij alle financiële data van kaarthouders aan de Nederlandse Belastingdienst gaat overhandigen: zie BelastingBelangen, april 2017: [Belastingdienst krijgt gegevens AMEX-kaarthouders](#).

Vergoeding voor negatief loon is belast loon

27 augustus 2017

Als een werknemer aandelen heeft in de BV van zijn werkgever en hij die aandelen bij zijn ontslag verplicht moet inleveren, op grond van zijn arbeidsovereenkomst, mét verlies, is dat verlies aftrekbaar als negatief loon. Ook als de verkrijging van die aandelen niet heeft geleid tot positief, belastbaar loon. De Hoge Raad heeft beslist dat dan geen sprake is van een privé verlies, maar van negatief loon: zie ook BelastingBelangen, april 2016: [Negatief loon, ook voor niet belastbaar loon](#). Deze uitspraak werkt ook 'omgekeerd' zo blijkt uit een recent arrest van de Hoge Raad: als de werkgever een dergelijk verlies op aandelen alsnog moet vergoeden is die vergoeding belast als loon, ook als dat verlies fiscaal niet in aanmerking is genomen!

Fer Huizer was werkzaam als chief financial officer (CFO) voor BV A. Medio 2006 nam hij deel aan een aandelenparticipatieprogramma bij zijn werkgever: hij kocht 600 certificaten van aandelen in BV A voor € 500 per stuk, en betaalde de € 300.000 uit zijn privé middelen. In juni 2007 werd Huizer ontslagen. BV A verplichtte hem om de certificaten over te dragen aan de BV, op grond van de voorwaarden van het participatieprogramma tegen de fair market value. Een extern accountantskantoor stelde die waarde vast op nihil. Huizer droeg zijn certificaten in juni 2008 over voor € 0,02. Hij vocht zijn ontslag aan, voor Hof Den Bosch. Met succes. Het Hof veroordeelde BV A in september 2010 tot betaling van een schadevergoeding aan Huizer van € 480.969; daarin was € 300.000 begrepen als compensatie voor het verlies dat Huizer had geleden door de verplichte verkoop van zijn certificaten. BV A hield op de € 300.000 – na overleg met de Belastingdienst – € 156.000 aan loonheffing in. Huizer verzette zich daar tegen: hij stelde dat de vergoeding belastingvrij was omdat sprake was van privé aandelen én omdat hij het verlies bij verkoop niet in aftrek had gebracht. Rechtbank Zeeland –West-Brabant stelde hem in het gelijk, Hof Den Bosch niet. Volgens het Hof vloeiende de vergoeding rechtstreeks voort uit het – kennelijk onredelijke – ontslag, zodat die vergoeding uit hoofde van zijn dienstbetrekking was genoten en als belastbaar loon moest worden aangemerkt. De Hoge Raad kwam in cassatie tot dezelfde uitkomst. Uit de vergoeding van € 300.000 leidde de Raad af dat de certificaten op het tijdstip van verkoop kennelijk € 300.000 waard waren. Belanghebbende had door de verkoop voor € 0,02 een verlies geleden dat als negatief loon moest worden aangemerkt. Een vergoeding voor negatief loon is per definitie belastbaar loon. Dat belanghebbende het verlies in 2008 niet als negatief loon had opgevoerd deed daar niet aan af. Dat verlies kon niet alsnog gesaldeerd worden met de vergoeding in 2010 omdat het systeem van de heffing van loonbelasting een dergelijke saldering met in een ander tijdvak genoten negatief loon niet toestaat.

Commentaar

Dit is een zure uitspraak. Belanghebbende en de advocaat-generaal bij de Hoge Raad bepleitten een saldering van het verlies met de vergoeding. Ook al omdat bij de terugverkoop in 2008 het geenszins zeker was dat het verlies als negatief loon kon worden aangemerkt. De Hoge Raad heeft dat pas in april 2016 beslist, én dat arrest was voor veel fiscalisten een – aangename – verrassing. De Hoge Raad wil daar niet van weten, en nu maar hopen dat Financiën deze onbillijke uitspraak ambtshalve wil herstellen.

Praktijkleren: subsidieaanvraag indienen!

31 augustus 2017

Bent u, werkgever, een erkend leerbedrijf? Vergeet dan niet om de subsidieaanvraag praktijkleren voor het studiejaar 2016-2017 op tijd aan te vragen. Dat kan tot uiterlijk 15 september 17.00 uur bij [Subsidie Praktijkleren aanvragen](#). Het maximumsubsidiebedrag is € 2.700 per praktijk- of werkpleerplaats. Voor meer informatie over het praktijkleren zie BelastingBelangen, november 2016: [Pak de subsidie voor praktijkleren!](#)

Overdracht aandelen vastgoed-BV: vrijstelling OVB!

28 augustus 2017

De wet kent voor de bedrijfsopvolging in de familiesfeer een vrijstelling van overdrachtsbelasting: bij de overdracht van een onderneming waar onroerende zaken toe behoren – die dienstbaar zijn aan de onderneming – en waarbij een kind (of kleinkind, broer, zus of hun echtgenoot) van de overdrager de bedrijfsvoering in haar geheel voortzet, blijft de heffing van overdrachtsbelasting (onder voorwaarden) achterwege. De letterlijke wettekst beperkt deze vrijstelling tot een IB-onderneming, maar Hof Arnhem – Leeuwarden heeft recent beslist dat deze vrijstelling ook geldt voor aandelen in een BV.

Deze uitspraak is voor de praktijk van groot belang: de bedrijfsopvolging krijgt er, naast de faciliteiten in de inkomsten- en schenk- en erfbelasting – de bedrijfsopvolgingsregeling (BOR) – een belangrijke faciliteit bij.

Thea Spekken-Bonen schonk op 31 december 2014 alle aandelen in BV X aan haar zoon. BV X was een onroerend goedvennootschap, tot het vermogen behoorden meer dan 40 panden met vooral verhuurde studentenkamers, vier winkelpanden en drie garageboxen, en een deelneming in een andere vastgoed-BV. De aandelen in BV X vormden een fictieve onroerende zaak in de zin van de Wet op belastingen van rechtsverkeer (WBR): de overdracht van de aandelen was in beginsel belast voor de overdrachtsbelasting. De schenking vond plaats in het kader van een bedrijfsopvolging: zoonlief ging de bedrijfsactiviteiten in de BV voortzetten. De adviseur van Spekken-Bonen had die bedrijfsopvolging voordien uitvoerig besproken met de belastinginspecteur en die had – uiteindelijk – de faciliteiten voor de bedrijfsopvolging in de inkomsten- en schenkbelasting (BOR) verleend. Voor de BOR zie ook BelastingBelangen, augustus 2009, [Bedrijfsopvolging door schenking of vererving van de onderneming](#) en februari 2014: [BOF: ook voor aandelen in vastgoed-BV](#). Terzake van de schenking van de aandelen BV X werd € 141.360 aan overdrachtsbelasting afgedragen. Junior ging tegen die afdracht in bezwaar: hij stelde dat hij recht had op de vrijstelling uit de WBR voor een bedrijfsopvolging in de familiesfeer. De inspecteur verleende die niet, omdat de wet die vrijstelling nadrukkelijk beperkt tot een IB-onderneming!

In de daaropvolgende procedure stelden Rechtbank Noord-Nederland en in beroep Hof Arnhem – Leeuwarden belanghebbende in het gelijk. De Rechtbank vond het niet van belang dat de materiële onderneming werd gedreven door een BV. De wetgever had alle bedrijfsoverdrachten in de familiesfeer willen vrijstellen, mits sprake is van het drijven van een onderneming. Het Hof bevestigde die uitspraak in beroep. Bij strikte lezing van de wettekst is de vrijstelling niet van toepassing: de ondernemer – de vastgoed-BV kan immers niet in de vereiste familierelatie staan tot de overnemer, én de verkrijger, de zoon, is niet degene die de onderneming voortzette, dat doet de BV zelf. Maar door de vrijstelling te lezen in verbinding met de bepaling inzake de fictieve onroerende zaak in de WBR moet de vrijstelling realiter wél worden toegepast bij verkrijging van aandelen in een vennootschap, mits die vennootschap een materiële onderneming drijft én door de aandelenoverdracht de volledige zeggenschap in de onderneming van de ouder op het kind overgaat. In de berechte situatie was aan beide voorwaarden voldaan volgens het Hof: belanghebbende had recht op de vrijstelling voor de overdrachtsbelasting.

Commentaar

Deze uitspraak is van groot belang voor de bedrijfsopvolging in de familiesfeer met BV's. Naar verwachting zal Financiën in cassatie gaan tegen deze principiële beslissing en zal de Hoge Raad de reikwijdte van de vrijstelling in de overdrachtsbelasting moeten bepalen. De definitieve uitkomst houdt u van ons tegoeed.

DGA: vergeet de doelmatigheidsmarge niet

31 augustus 2017

Vindt u, DGA, het salaris dat u bij uw BV moet opnemen eigenlijk te hoog? Lukt het u niet om de inspecteur ervan te overtuigen dat uw salaris best wel wat minder kan? Ga dan eens na of u bij de vaststelling van uw salaris uit de BV de doelmatigheidsmarge hebt toegepast. Die marge is per 1 januari 2015 verminderd van 30% naar 25%. De wetgever is er bij die aanpassing van uitgegaan dat 61% van alle DGA's met een salaris van boven de € 45.000 uit de BV die doelmatigheidsmarge kunnen benutten, en 'dat het merendeel dat ook wel zal hebben gedaan'. Als u die marge niet hebt toegepast, en u kunt dat aantonen, dan kunt u uw salaris uit de BV met 25% verminderen.

Onzakelijke lening: verbondenheid niet vereist

28 augustus 2017

Een onzakelijke lening is een lening, waarbij een geldverstrekking plaatsvindt 'onder zodanige voorwaarden en omstandigheden dat de geldgever een debiteurenrisico loopt dat een onafhankelijke derde niet zou hebben aanvaard'. Het gaat om een onzakelijk debiteurenrisico (ODR) dat onbeprijgbaar is: er kan geen (niet winstdelende) rente worden vastgesteld waarbij een onafhankelijke derde bereid zou zijn geweest eenzelfde debiteurenrisico te aanvaarden onder overigens dezelfde voorwaarden en omstandigheden. De creditrice kan een onzakelijke lening niet afwaarderen als de debitrice in gebreke blijft. Daarbij is niet vereist dat creditrice en debitrice 'verbonden lichamen' zijn, zo heeft Rechtbank Zeeland – West-Brabant recent beslist.

Koos Naam droeg medio 2006 zijn bedrijf over aan zijn zoon. Koos' holding BV X verkocht alle aandelen in werk-BV Y aan de holding van zijn zoon, de BV Z. De overdrachtprijs was € 50.000, afgerond BV Y's eigen vermogen. BV Z bleef de koopsom schuldig: afgesproken werd dat de BV die lening binnen zes maanden zou aflossen. BV Y had een schuld in rekening-courant aan BV X van € 390.141. Die schuld werd bij de aandelenoverdracht omgezet in drie leningen: een lening van € 75.000, af te lossen binnen zes maanden, een aflossingsvrije lening van € 250.000 en een derde lening tot het restant, af te lossen in 10 jaar. BV Y én BV Z losten in de daaropvolgende jaren niets af, en rentebetalingen vonden evenmin plaats. BV Y draaide niet goed, en in 2012 gingen beide BV's van junior failliet.

BV X waardeerde haar vorderingen op BV Z en op BV Y af tot nihil. De inspecteur accepteerde de afwaardering van de nog te vorderen koopsom, de drie leningen aan BV Y niet, dat waren onzakelijke leningen.

Rechtbank Zeeland – West-Brabant was het daarmee eens. BV X had bij de omzetting van haar vordering in rekening-courant in drie leningen een onzakelijk debiteurenrisico op zich genomen. Het eigen vermogen van BV Y was toen slechts € 50.000, de BV had geen zekerheden verstrekt en op al haar activa rustten zekerheidsrechten van de bank. De Rechtbank vond aannemelijk dat in de berechte situatie geen rentevergoeding kon worden bepaald waartegen een onafhankelijke derde bereid zou zijn geweest om datzelfde debiteurenrisico te aanvaarden onder overigens dezelfde voorwaarden en omstandigheden. De Rechtbank vond het niet van belang dat BV X ten tijde van de (geclaimde) afwaardering niet meer verbonden was met BV Y. Ook tussen niet-gelieerde partijen kan sprake zijn van een lening met een debiteurenrisico dat een derde niet zou hebben aanvaard, maar dat de geldlenende vennootschap op zich neemt om het belang van haar aandeelhouder te dienen.

Commentaar

De kwalificatie als onzakelijke lening heeft in de gegeven situatie tot gevolg dat het niet aftrekbare bedrag voor belanghebbende definitief 'verloren' is. Zij kan dat bedrag ook bij liquidatie van de vroegere dochter-BV niet in aftrek brengen: het is geen deelneming meer, zodat de liquidatieverliesregeling niet aan de orde kan komen. Zie *BelastingBelangen*, april 2012: [De aanpak van onzakelijk debiteurenrisico: de ODR-toets](#). De bedrijfsopvolging pakt zo wel erg duur uit voor senior: hij draait op voor het faillissement van junior!

Let op: nieuwe pensioenrichtleeftijd per 1-1-2018

31 augustus 2017

Per 1 januari 2018 wordt de pensioenrichtleeftijd verhoogd van 67 naar 68 jaar. Werkgevers moeten daardoor vrijwel alle pensioenregelingen – weer – aanpassen, nog dit jaar. Een verzuim kan vergaande consequenties hebben: de gehele pensioenaanspraak kan per direct tot het belastbare loon worden gerekend, en bovenop die loonheffing komt ook nog een revisierente van 20%. Bij elkaar goed voor 72% heffing. U bent gewaarschuwd.....

Herfinanciering: van zakelijke naar onzakelijke lening

27 augustus 2017

Als na een herfinanciering het zakelijke karakter van die lening wordt beoordeeld zijn uitsluitend de feiten en omstandigheden ten tijde van de herfinanciering beslissend, niet de feiten en omstandigheden ten tijde van het aangaan van de leningen die in de herfinanciering zijn ondergebracht. Een zakelijke lening kan zo alsnog verworpen tot een onzakelijke lening. Met alle – ongewenste – fiscale gevolgen van dien, zo blijkt uit een recente uitspraak van Rechtbank Noord-Nederland.

Ron Selen was directeur-enigaandeelhouder van BV X, een holding-BV die via een tussenhoudster alle aandelen in twee werk-BV's – BV Y en BV Z – hield. De werk-BV's waren gespecialiseerd in het realiseren van volledige installaties voor de pluimveehouderij. Tot oktober 2011 werden die activiteiten verricht voor rekening en risico van BV A, een BV waarvan Ron een van de drie aandeelhouders was. Begin 2011 was die BV in financiële moeilijkheden geraakt en Ron was de enige van de aandeelhouders die de activiteiten wenste voort te zetten, in de twee werk-BV's, de BV Y en BV Z. In september 2011 verstrekke Ron vanuit privé een lening van € 160.000 aan BV Y, tegen een rente van 6%, onder verpanding van de voorraden, debiteuren, onderhanden werk en inventaris. Overeengekomen werd dat die lening uiterlijk acht maanden na de verstrekking volledig moest worden afgelost. In april 2012 verstrekke Ron een tweede lening van € 100.000, eveneens tegen 6% rente op jaarbasis en met zekerheid de voornoemde verpanding. Daarnaast stelde hij zich borg bij de bank, voor € 60.000 voor de vorderingen van de bank op zijn BV's.

De bedrijfsresultaten van de twee werk-BV's bleven onder de maat. Begin 2012 werd een plan van aanpak gemaakt en gezocht naar een externe financiering. Een aantal investeerders was daar wel toe bereid: zij wensten een lening te verstrekken van € 275.000 tegen een rente van 10% per jaar, met een looptijd van 7 jaar, geen aflossingsverplichting tijdens de eerste 2 jaar, en diverse andere stringente voorwaarden. Ron Selen wees dat voorstel af. In december 2012 verstrekke hij vanuit privé een lening van € 280.000 aan de werk-BV's. In dat financieringsarrangement werden de twee eerder door hem verstrekte leningen ondergebracht. Deze injectie mocht niet baten: de tussenhoudster en de twee werk-BV's gingen in mei/juni 2013 failliet.

In zijn aangifte IB 2013 waardeerde Ron zijn vordering op de BV's af tot nihil en bracht het openstaande bedrag van € 258.500 als verlies uit overige werkzaamheden ten laste van zijn box 1 inkomen. Voor de borgstelling voerde hij een – verwacht – verlies op van € 60.000 en bracht dat eveneens in aftrek als verlies uit terbeschikkingstellingsregeling. De inspecteur accepteerde die aftrekposten niet: zijns inziens was sprake van een onzakelijk lening en kon die lening niet ten laste van Ron's box 1 inkomen worden afgewaardeerd. Ook het verlies uit borgstelling was niet aftrekbaar: Ron had die borgstelling als aandeelhouder afgegeven.

Rechtbank Noord-Nederland stelde de inspecteur in het gelijk.

Voor de Rechtbank stelde Ron dat als de door hem in december 2012 verstrekte lening als onzakelijk moest worden aangemerkt, hij in ieder geval de twee eerder door hem verstrekte leningen van september 2011 en april 2012 kon afwaarderen omdat die zonder meer als zakelijk konden worden aangemerkt. De Rechtbank wees die stelling af. De twee oude leningen bestonden niet meer, en met de herfinanciering waren volledig nieuwe leningsvoorwaarden gaan gelden. De feiten en omstandigheden ten tijde van het verstrekken van de twee oude leningen deden niet meer ter zake. De Rechtbank besliste dat de in december 2012 verstrekte lening onder zodanige voorwaarden en omstandigheden was verstrekt dat Ron daarbij een debiteurenrisico had gelopen dat een onafhankelijke derde op dat moment niet onder vergelijkbare voorwaarden zou hebben aanvaard, ook niet voor een hogere (niet winstafhankelijke) rente. De Rechtbank motiveerde dat met een verwijzing naar de substantiële verliezen van de twee werk-BV's in 2010 en 2011, de slechte vooruitzichten in 2012, en het afgewezen voorstel van de investeerders. De inspecteur had de lening terecht als onzakelijk aangemerkt. De Rechtbank besliste ook dat Ron de borgstelling had afgegeven in zijn hoedanigheid van aandeelhouder en dat het verlies daarom niet aftrekbaar was. De Rechtbank verklaarde het beroep ongegrond.

Commentaar

Een duidelijke uitspraak. Belanghebbende begreep – uit een lange reeks van uitspraken over onzakelijke leningen – dat de laatste door hem verstrekte lening, de herfinanciering, 'op het randje' was. Hij probeerde de afwaardering te redden door terug te vallen op de feiten en omstandigheden bij de eerder verstrekte, zakelijke leningen. De Rechtbank gaat daar terecht niet in mee: bij de herfinanciering zijn de daarin opgenomen oude leningen vervallen – dat was ook expliciet opgemerkt in de schriftelijke vastlegging! – en nieuwe leningsvoorwaarden vastgesteld.

Zie voor een nadere toelichting ook BelastingBelangen, april 2016: [Een onzakelijke lening: tijdstip van beoordeling](#) en [Onzakelijke leningen: de verdeling van de bewijslast](#), augustus 2014: [Onzakelijke leningen en TBS-verlies](#) en april 2012: [De aanpak van onzakelijk debiteurenrisico: de ODR-toets](#).

Liquidatieverlies: door verbondenheid niet aftrekbaar

28 augustus 2017

De houdster-BV die een deelneming – een dochter-BV – liquideert kan het liquidatieverlies in aftrek brengen. De wetgever heeft deze uitzondering op de deelnemingsvrijstelling in de wet opgenomen om te voorkomen dat het door de deelneming geleden verlies bij liquidatie verdampt. De houdster-BV kan het liquidatieverlies (nog) niet in aftrek brengen als de bedrijfsactiviteiten van de geliquideerde vennootschap in concernverband, door een verbonden vennootschap, worden voortgezet. Het verlies wordt dan geteld bij het opgeofferd bedrag van de vennootschap die de bedrijfsactiviteiten voortzet, en kan pas bij liquidatie van die BV in aftrek worden gebracht. De verbondenheid van de liquidatieverliesregeling moet beoordeeld worden op het tijdstip van het voortzetten van de bedrijfsactiviteiten, direct na de overdracht van de bedrijfsactiviteiten, zo heeft Rechtbank Noord-Holland beslist. Deze uitleg kost belanghebbende een aftrek van € 10,8 mln. aan liquidatieverlies.

NV X, de moedermaatschappij van een groot aantal dochtervennootschappen, was actief in de verzekeringsbranche. Een van haar dochtervennootschappen, de BV Y, droeg in 2002 een deel van haar verzekeringsactiviteiten over aan A Inc., een joint venture met een Amerikaanse verzekeraar. Ook werden de verzekeringsactiviteiten van BV Y op de Indonesische markt – uitgeoefend middels een deelneming in een lokale vennootschap – aan A Inc. overgedragen. Begin 2003 kocht NV X haar Amerikaanse partners in de joint-venture A Inc. uit, en verkreeg zij – middels haar dochtervennootschappen BV Y (4,9055%) en BV Z (95,094%) – een belang van net geen 100% in A Inc. NV X droeg die aandelen in A Inc. eind 2003 over aan een derde partij, de NV ABC. In juni 2004 besloot NV X om haar dochtervennootschap BV Y te liquideren, in 2010 werd die liquidatie afgerond. NV X claimde aftrek van een liquidatieverlies op BV Y van € 10,8 miljoen. De inspecteur weigerde die aftrek, omdat de onderneming van BV Y goeddeels was voortgezet door A Inc. een met NV X verbonden vennootschap. NV X verzette zich tegen die correctie en stelde dat A Inc. geen verbonden vennootschap was bij het in gang zetten van de liquidatie van BV Y (in juni 2004), noch bij de afronding van de liquidatie in 2010: de aandelen in A Inc. waren op beide tijdstippen in handen van een derde partij, de niet verbonden NV ABC.

Rechtbank Noord-Holland besliste dat voor de beoordeling van de verbondenheid beslissend is het tijdstip van voortzetting van de bedrijfsactiviteiten direct na overdracht van de ondernemingsactiviteiten, en niet het tijdstip waarop tot de liquidatie wordt besloten of waarop die wordt beëindigd. De Rechtbank motiveerde dat met een verwijzing naar de parlementaire geschiedenis van de betreffende wetsbepaling. Daaruit blijkt dat de voortzettingsbepaling is ingevoerd om oneigenlijk gebruik van de liquidatieverliesregeling te voorkomen door middel van voortzetting van de onderneming binnen concern. De parlementaire behandeling geeft niet expliciet aan op welk tijdstip de verbondenheid moet worden getoetst, maar daaruit kan wél worden afgeleid dat het gaat om de verbondenheid direct na overdracht van de ondernemingsactiviteiten. Dat het liquidatieverlies pas later tot aftrek leidt, na voltooiing van de vereffening, betekent niet dat de verbondenheid pas op dat tijdstip moet worden nagegaan. De Rechtbank verklaarde het beroep ongegrond.

Commentaar

Deze principiële kwestie krijgt zeker een vervolg. Het grote belang in deze procedure - wel of geen aftrek van een verlies van € 10,8 mln. – rechtvaardigt een cassatieprocedure. Naast het tijdstip van beoordeling van de verbondenheid speelt ook de vraag of houdsteractiviteiten wel aanleiding kunnen geven tot het constateren van een voortgezette onderneming. U houdt de definitieve uitkomst van deze procedure van ons tegoeed.

Legateer en bespaar erfbelasting

31 augustus 2017

Heeft u een afvullegaat voor de langstlevende partner in uw testament? Een toegiftlegaat om voordelig te kunnen 'spelen' met de legitieme portie? Een lijfrentelegaat, om een al te kwistige erfgenaam te temperen? Niet? Dan is de kans groot dat uw testament niet optimaal is. En dat uw erfgenamen na uw overlijden meer erfbelasting moeten betalen dan nodig is. Laat uw adviseur het regelen!

Maximale km-vergoeding in de WKR-vrije ruimte?

30 augustus 2017

Mijn werknemers hebben voor hun werkzaamheden een auto van de zaak nodig, maar ik kan me dat als werkgever (nog) niet veroorloven. Daarom betaal ik ze een adequate vergoeding voor het gebruik van hun privé auto, geen 19 maar 35 cent per kilometer. Ik weet dat die vergoeding boven het fiscaal vrije bedrag ligt. Kan ik mijn werknemers die hogere vergoeding belastingvrij doen toekomen onder de vrije ruimte van de werkkostenregeling? Past dat binnen de gebruikelijkheidstoets?

Antwoord

U kunt uw werknemers 19 cent per zakelijk verreden kilometer belastingvrij toekennen, een hogere vergoeding is in beginsel belast als loon. U kunt het excedent van 16 cent per kilometer aanwijzen als eindheffingsloon en dat in de vrije ruimte onderbrengen. Voor uw werknemers is die vergoeding belastingvrij, u kunt de vergoeding als (loon-)kosten in aftrek brengen op uw bedrijfsresultaat. Zolang u het maximum van de vrije ruimte van 1,2% van uw fiscale loonsom niet overschrijdt, heeft deze opzet voor u geen averechtse gevolgen. Komt u boven de 1,2% uit, dan moet u over dat meerdere 80% eindheffing afdragen. Die eindheffing kunt u niet verhalen op uw werknemers. U bent geen premies werknemersverzekering en de werkgeversheffing Zorgverzekeringswet verschuldigd over de overschrijding.

Bij het benutten van de vrije ruimte moet u rekening houden met de gebruikelijkheidstoets. U kunt uitsluitend vergoedingen en verstrekkingen in die ruimte onderbrengen als dat gebruikelijk is. Die gebruikelijkheid ziet op de omvang van de vergoeding of verstrekking, én op de vraag of dergelijke vergoeding of verstrekking 'in voor het overige overeenkomstige omstandigheden in de regel wordt aangewezen' en de werkgever de loonheffing voor zijn rekening neemt. Daarbij geldt wel een marge: de vergoedingen en verstrekkingen kunnen tot 30% afwijken van wat in vergelijkbare omstandigheden gebruikelijk is. Het is zeer de vraag of het – in uw branche – gebruikelijk is om een kilometervergoeding van 35 cent per zakelijke kilometer in de vrije ruimte aan te wijzen. De meeste werkgevers kiezen voor de veilige, fiscaal goudgerande 19 cent vergoeding.

De Belastingdienst moet aantonen dat een vergoeding ongebruikelijk is. Bij het benutten van de vrije ruimte hanteert de Belastingdienst wel een vrije marge van € 2.400 per werknemer per jaar. Een algemene kostenvergoeding tot dat bedrag vindt de Belastingdienst per definitie gebruikelijk; de werkgever hoeft die ook niet te specificeren. Met die € 2.400 kunt u in ieder geval per werknemer per jaar voor 15.000 kilometer een vergoeding van 35 cent belastingvrij betalen: 19 cent onder de gerichte vrijstelling en 16 cent in de vrije ruimte.

EEN AUTO VAN DE ZAAK ZIT ER NIET IN.
EEN FATSOENLIJKE KM-VERGOEDING WEL.

HIR geblokkeerd door afschrijvingstermijn?

30 augustus 2017

Mijn BV heeft twee jaar geleden een leuke boekwinst gemaakt bij de verkoop van het machinepark. Een Chinese partij heeft de machines die wij in ons productieproces niet meer rendabel konden gebruiken, voor een goede prijs gekocht. De boekwinst is ondergebracht in een herinvesteringsreserve. De BV heeft dit jaar fors geïnvesteerd in zonnepanelen, op het dak van ons bedrijfsgebouw. Ik heb de HIR op deze investering afgeboekt, maar de inspecteur gaat daar niet mee akkoord. Hij stelt dat die afboeking niet is toegestaan omdat de afschrijvingstermijn van beide categorieën bedrijfsmiddelen niet gelijk loopt: de machines waren kortlopende bedrijfsmiddelen, af te schrijven in maximaal 10 jaar, en de zonnepaneelinstallatie moet in 20 jaar worden afgeschreven. Hoe zit dat?

Antwoord

Voor toepassing van de herinvesteringsreserve moet een onderscheid worden gemaakt tussen bedrijfsmiddelen die in niet meer dan tien jaar plegen te worden afgeschreven, en bedrijfsmiddelen die in meer dan tien jaar of in het geheel niet plegen te worden afgeschreven. De wet kent voor deze twee categorieën van bedrijfsmiddelen verschillende eisen voor de afboeking van een herinvesteringsreserve. Bij indeling van een bedrijfsmiddel in een van beide categorieën speelt de door de ondernemer toegepaste afschrijvingstermijn geen enkele rol, beslissend is de objectief te bepalen termijn waarin dat bedrijfsmiddel normaliter wordt afgeschreven.

De HIR die gevormd is bij verkoop van een kort afschrijfbaar bedrijfsmiddel kan worden afgeboekt op de aanschaffings- of voortbrengingskosten van elk nieuw kort afschrijfbaar bedrijfsmiddel waarin geherinvesteerd wordt. Voor deze categorie bedrijfsmiddelen geldt geen eis van economische vervanging: de boekwinst op een vrachtauto kan worden afgeboekt op de kostprijs van nieuwe inventaris, de boekwinst op een bestelauto op laptops, etc.

Is de HIR ontstaan bij de verkoop van een lang (of niet) afschrijfbaar bedrijfsmiddel, zoals een pand of een schip, dan kent de wet wél de eis van economische vervanging. De HIR die ontstaan is bij verkoop van een pand moet in beginsel worden afgeboekt op de investering in een vervangend pand. In beginsel, want in de wet is vastgelegd dat afboeking op een bedrijfsmiddel met eenzelfde economische functie 'slechts behoeft plaats te vinden'. Deze bepaling voorkomt dat de HIR *moet* worden afgeboekt op een lang afschrijfbaar bedrijfsmiddel. Als de ondernemer niet herinvesteert in een economisch vervangend bedrijfsmiddel, mag hij de HIR ook afboeken op de kostprijs van kort afschrijfbaar bedrijfsmiddelen.

Samengevat: de HIR ontstaan bij verkoop van een kort afschrijfbaar bedrijfsmiddel mag uitsluitend op elk ander kort afschrijfbaar bedrijfsmiddel worden afgeboekt, de HIR ontstaan bij verkoop van een lang bedrijfsmiddel kan worden afgeboekt op een vervangend lang bedrijfsmiddel òf op een kort afschrijfbaar bedrijfsmiddel.

De inspecteur blokkeert de afboeking van de HIR in uw situatie omdat die reserve is ontstaan bij het afstoten van kort afschrijfbaar bedrijfsmiddelen – de machines – en die reserve kan niet worden afgeboekt op een investering in een lang afschrijfbaar bedrijfsmiddel – de zonnepanelen – die in meer dan 10 jaar worden afgeschreven. Een afschrijvingstermijn van 20 jaar voor een zonnepaneelinstallatie lijkt aan de hoge kant, maar Rechtbank Zeeland – West-Brabant heeft die termijn in een recente uitspraak nog aanvaard. Helaas voor u heeft de inspecteur het gelijk aan zijn kant. Het is niet anders.

DGA: handelt u als directeur of als bestuurder?

31 augustus 2017

Bent u, DGA, statutair directeur van de BV of titulair directeur? Of allebei? Als statutair directeur bent u de bestuurder van de BV, als titulair directeur een werknemer met de titel van directeur. Het onderscheid tussen die twee petten is van groot praktisch belang. Vooral voor de aansprakelijkheid. Als bestuurder kunt u in privé aansprakelijk worden gesteld als u uw werk niet goed doet, bij kennelijk onbehoorlijk bestuur. Als directeur-werknemer is uw werkgever, de BV, in beginsel aansprakelijk voor uw missers als werknemer. In beginsel, als een werknemer opzettelijk of grofschuldig fouten maakt die zijn werkgever schade berokkenen, kan de werknemer daarvoor aansprakelijk worden gesteld.

Als u statutair én titulair directeur van de BV bent – dat is in het MKB veelal het geval – ga dan na welke werkzaamheden u als statutair directeur en welke u als titulair directeur verricht. Dat is een eerste grote stap in de beperking van het risico van een persoonlijke aansprakelijkheidsstelling. Check ook uw juridische positie in de dochtervennootschappen van uw holding-BV!

Vraag u adviseur ook om uw positie als statutair of titulair directeur eens aan te houden tegen de nieuwe regeling Aanwijzing directeur-grotaandeelhouder, die op 1 januari 2016 in werking is getreden. Deze regeling heeft voor veel DGA's consequenties voor de premieplicht werknemersverzekeringen. Zie ook BelastingBelangen, april 2016: [Premieplicht DGA's met 2 x 40% aandelenbezit?](#)

Eigenwoningreserve: verdelen met mijn partner?

30 augustus 2017

Mijn partner en ik zijn uit elkaar. In 2007 hebben wij samen een woning gekocht, ik heb die woning inmiddels verlaten en mijn ex-vriendin neemt mijn deel van de woning over. De vraag is nu hoe wij de eigenwoningreserve moeten verdelen. De gegevens zijn als volgt. Wij hebben de woning in 2007 gekocht voor € 1.080.000, ieder voor de helft krachtens ons samenlevingscontract. De koopsom is voor € 755.000 extern gefinancierd, mijn ex-vriendin heeft € 265.000 eigen geld ingebracht en ik € 60.000. De eigenwoningschuld is thans nog € 580.000, mijn ex-vriendin heeft de € 175.000 aflossing gedaan. De waarde van de woning is thans € 890.000. Dat resulteert in een eigenwoningreserve van € 310.000 (€ 890.000 minus de hypotheek van € 580.000). Volgens de inspecteur moet die 50-50 verdeeld worden tussen mijn ex-vriendin en mij, ieder € 155.000. Klopt dat wel? Mijn ex en ik hadden in ons samenlevingscontract vastgelegd dat het verschil in inbreng in de financiering van de woning bij vervreemding of beëindiging van de samenleving alsnog moet worden verrekend. Dat betekent dat ik een schuld aan mijn ex-vriendin heb van € 190.000. Moet die niet meegenomen worden bij de toerekening?

Antwoord

De vervreemdingswinst op de woning is inderdaad € 310.000. Die winst moeten u en uw ex-vriendin gebruiken – krachtens de bijleenregeling voor de eigen woning – bij de aankoop van een nieuwe eigen woning om de maximale eigenwoningschuld, met aftrekbare rente, vast te stellen. Nu u en uw ex-vriendin gezamenlijk gerechtigd waren tot de woning, moet die vervreemdingswinst tussen u beiden worden verdeeld. De wet bepaalt dat die verdeling moet plaatsvinden naar de mate waarin u beiden gerechtigd bent tot het vervreemdingssaldo van de eigen woning. Dat is 50 – 50, zo hebben u en uw inmiddels ex-partner afgesproken in uw samenlevingscontract. Voor gehuwden is die verdeling bij gemeenschap van goederen ook 50 – 50, bij huwelijkse voorwaarden is de in die voorwaarden overeengekomen regeling beslissend.

Anders dan de inspecteur wil, moet de schuld die u aan uw ex-partner hebt wegens een verschil in inbreng op de woning, wél meegenomen worden bij de berekening en toedeling van de eigenwoningreserve. U bent gerechtigd tot de helft van de waarde van de woning (= € 445.000), minus de helft van het restant hypothecaire lening (= € 290.000). Dat resulteert in de ook door de inspecteur berekende eigenwoningreserve van € 155.000. Maar op dat bedrag komt alsnog in mindering de € 190.000 schuld die u aan uw ex-partner heeft wegens de lagere inbreng bij koop van de woning, en bij de aflossing van de hypotheek (50% van € 205.000 + € 175.000). Per saldo resteert derhalve voor u geen eigenwoningreserve! De schuld die u aan uw ex-partner heeft, kwalificeerde niet als eigenwoningschuld toen u en uw ex nog fiscaal partners waren. Nu dat partnerschap is beëindigd, kwalificeert die schuld alsnog als eigenwoningschuld en daardoor komt uw eigenwoningreserve lager uit.

Glij niet uit, regel een glijclausule

31 augustus 2017

Bent u, DGA, met uw BV een overeenkomst aangegaan waarbij u niet 100% zeker bent dat de fiscus de condities van die transactie zal accepteren? Denk aan een aanpassing van uw DGA-salaris, een verhoging van uw vaste kostenvergoeding, het rentepercentage dat u de BV op uw debetstand moet vergoeden, enz. Zorg er dan voor dat u een glijclausule opneemt in de schriftelijke vastlegging van die transactie. Met zo'n beding voorkomt u fiscale problemen als de inspecteur de condities niet aanvaardt. U kunt het betwiste, bovenmatige gedeelte dan zonder problemen alsnog met de BV verrekenen. Voorwaarde is wel dat u bij de oorspronkelijke overeenkomst een 'pleitbaar standpunt' hebt ingenomen.

Loonkostenvoordelen vanaf 2018 tijdig regelen

31 augustus 2017

De overheid wil kwetsbare groepen werknemers betere kansen geven op de arbeidsmarkt. Om werkgevers daarbij te betrekken biedt de overheid hen diverse voordelen in de loonkostensfeer. Per 1 januari 2018 worden er vier nieuwe loonkostenvoordelen (LKV's) ingevoerd. Dat zijn jaarlijkse tegemoetkomingen op grond van de Wet tegemoetkomingen loondomein die werkgevers duizenden euro's voordeel kunnen opleveren. De vier nieuwe regelingen vervangen de huidige premiekorting oudere werknemer en de premiekorting arbeidsgehandicapte werknemer. De premiekorting voor jongere werknemers wordt niet vervangen; die vervalt per 1 januari 2018. In deze special een overzicht van de nieuwe loonkostenvoordelen.

De vier loonkostenvoordelen

Per 1 januari 2018 worden vier nieuwe loonkostenvoordelen ingevoerd, te weten:

1. LKV oudere werknemer;
2. LKV arbeidsgehandicapte werknemer;
3. LKV doelgroep banenafpraak en scholingsbelemmerden;
4. LKV herplaatsen arbeidsgehandicapte werknemer.

Een werkgever kan voor meerdere werknemers recht hebben op een loonkostenvoordeel. Werkgever én werknemer moeten aan diverse voorwaarden voldoen om voor een LKV in aanmerking te komen. Die voorwaarden verschillen per LKV.

1. LKV oudere werknemer (56+)

Een werkgever heeft recht op dit LKV als hij een werknemer in dienst neemt die voldoet aan de vier volgende voorwaarden:

- hij is verzekerd voor de werknemersverzekeringen;
- hij is 56 jaar of ouder, maar jonger dan de AOW-leeftijd;
- hij was in de voorgaande zes maanden niet bij de werkgever in dienst;
- hij had in de maand vóór indiensttreding recht op een werkloosheidsuitkering (WW, IOW), of een arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAO, WIA, Wet Wajong, Waz, Wamil), of inkomensondersteuning krachtens Wet Wajong, een bijstandsuitkering (Participatiewet, IOAW, IOAZ), dan wel een uitkering uit de Europese Unie, Europese Economische Ruimte of Zwitserland met hetzelfde doel als de hiervoor genoemde Nederlandse uitkeringen.

De werkgever moet voor de werknemer beschikken over een *doelgroepverklaring*. Uit zo'n verklaring blijkt dat de werknemer aan de voorwaarden voldoet en voor welk loonkostenvoordeel de verklaring is afgegeven. De werknemer kan zo'n doelgroepverklaring aanvragen bij het UWV of bij de gemeente. Hij moet dat doen binnen drie maanden na de datum van indiensttreding. De doelgroepverklaring ingeval van een buitenlandse uitkering moet bij het UWV worden aangevraagd.

De werkgever kan (vanaf 2018) de doelgroepverklaring zelf aanvragen als de werknemer hem hiertoe machtigt. Let op: een werkgever moet per loonkostenvoordeel een doelgroepverklaring hebben. Hij moet die verklaring bij zijn loonadministratie bewaren. Voor meer informatie over het aanvragen van een doelgroepverklaring zie de website van het UWV: [Kan ik een doelgroepverklaring aanvragen?](#)

Als werkgever en werknemer aan deze voorwaarden voldoen kan de werkgever het loonkostenvoordeel claimen, vanaf de datum van indiensttreding, voor ten hoogste drie jaar. Dat voordeel is per verloond uur € 3,05, met een maximum van € 6.000 per jaar, gedurende drie jaar voor dezelfde werknemer. Een voordeel dat kan oplopen tot maximaal € 18.000!

2. LKV arbeidsgehandicapte werknemer

Een werkgever heeft recht op dit LKV als hij een werknemer in dienst neemt die voldoet aan de vier volgende voorwaarden:

- hij is verzekerd voor de werknemersverzekeringen;
- hij heeft de AOW-leeftijd nog niet bereikt;
- hij was in de voorgaande zes maanden niet bij de werkgever in dienst;
- hij had in de maand vóór indiensttreding, recht op een WIA-uitkering of op een vergelijkbare uitkering uit de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte of Zwitserland, dan wel het UWV heeft in een arbeidskundig onderzoek vastgesteld dat:
 - de werknemer op de eerste dag na afloop van de WIA-wachttijd (of het tijdvak van de verlengde loondoorbetalingsverplichting) voor minder dan 35% arbeidsongeschikt was;
 - de werknemer 11 weken voor het einde van de WIA-wachttijd nog in dienst was bij dezelfde werkgever toen hij ziek werd;
 - de werknemer op de eerste dag na afloop van de WIA-wachttijd niet in staat was eigen of passend werk te doen bij de werkgever bij wie hij zich ziek gemeld heeft;
 - de werknemer bij de werkgever in dienst treedt binnen vijf jaar na de dag waarop de WIA-wachttijd is geëindigd.

De werkgever moet ook voor dit LKV een doelgroepverklaring van de werknemer hebben.

Als werkgever en werknemer aan de voorwaarden voldoen kan de werkgever het LKV claimen, vanaf de datum van indiensttreding, voor maximaal drie jaar. Dat voordeel is – net als bij het LKV oudere werknemer - per verloond uur € 3,05, met een maximum van € 6.000 per jaar, gedurende maximaal drie jaar voor dezelfde werknemer. Ook deze LKV kan de werkgever een voordeel van maximaal € 18.000 per werknemer opleveren!

3. LKV doelgroep banenafpraak en scholingsbelemmerden

Dit LKV ziet op het in dienst nemen van een werknemer die voldoet aan vier voorwaarden:

- hij is verzekerd voor de werknemersverzekeringen;
- hij heeft de AOW-leeftijd nog niet bereikt;
- hij was in de voorgaande zes maanden niet bij de werkgever in dienst;
- hij voldoet in de maand vóór indiensttreding aan één van de volgende voorwaarden:
 - hij heeft recht op een uitkering of arbeidsondersteuning op grond van de Wet Wajong;
 - hij heeft een WSW-indicatie (Wet sociale werkvoorziening);
 - hij is volgens het UWV niet in staat om 100% van het wettelijke minimumloon te verdienen en wordt onder verantwoordelijkheid van de gemeente naar werk begeleid;
 - hij is in het doelgroepregister voor de banenafpraak opgenomen met een indicatie als arbeidsbeperkte. Hieronder vallen onder meer schoolverlaters van het Voortgezet Speciaal Onderwijs en schoolverlaters van het Praktijkonderwijs;
 - hij heeft een Wiw-baan (Wet inschakeling werkzoekenden) of een ID-baan (In- en doorstroombaan);
 - hij hoort niet tot de doelgroep banenafpraak, hij heeft door een ziekte of gebrek problemen gehad bij het volgen van onderwijs en hij komt binnen vijf jaar na afronding van dat onderwijs bij u in dienst.

Met een doelgroepverklaring kan de werkgever het LKV claimen, vanaf de datum van indiensttreding, voor maximaal drie jaar. Dat voordeel is per verloond uur € 1,01, met een maximum van € 2.000 per jaar, gedurende maximaal drie jaar voor dezelfde werknemer. Deze LKV kan de werkgever een voordeel van € 6.000 opleveren.

4. LKV herplaatsen arbeidsgehandicapte werknemer

Een werkgever heeft recht op dit LKV als hij een arbeidsgehandicapte werknemer herplaatst die voldoet aan drie voorwaarden:

- hij is verzekerd voor de werknemersverzekeringen;
- hij heeft de AOW-leeftijd nog niet bereikt;
- hij heeft, in de maand voor herplaatsing, recht op een WIA-uitkering of op een vergelijkbare uitkering uit de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte of Zwitserland.

Als de werkgever een doelgroepverklaring heeft kan hij dit LKV claimen vanaf het moment van herplaatsing, gedurende maximaal 1 jaar aanvragen voor een werknemer. Het voordeel is per verloond uur € 3,05, met een maximum van € 6.000 per jaar, gedurende maximaal één jaar voor dezelfde werknemer. Dit LKV kan oplopen tot een voordeel van € 6.000.

Aanvragen van een LKV

Als de werkgever recht heeft op een of meer loonkostenvoordelen kan hij dat voordeel aanvragen in de aangifte loonheffing. Die aanvraag kan worden gedaan zodra hij een doelgroepverklaring heeft. Eerder mag niet, later wél. Bij een latere aanvraag moet de werkgever de voorgaande aangiftetijdvakken dan wel corrigeren om te voorkomen dat hij een deel van het loonkostenvoordeel misloopt. De periode van 3 of 1 jaar waarop recht op een LKV bestaat, gaat lopen op het tijdstip van indienstneming of herplaatsing van de werknemer.

De werkgever moet het aantal verloonde uren correct in de aangifte opgeven. Het UWV beoordeelt op basis van de polisadministratie en de afgegeven doelgroepverklaringen voor welke werknemers de werkgever recht heeft op het loonkostenvoordeel.

Varia

Een werknemer kan voor meerdere loonkostenvoordelen kwalificeren, maar een werkgever krijgt per werknemer maar één loonkostenvoordeel toegekend. De werkgever doet er verstandig aan alle loonkostenvoordelen per werknemer aan te vragen. Hij krijgt het hoogste LKV uitbetaald. Bij samenloop van het recht op het LKV oudere werknemer en LKV arbeidsgehandicapte werknemer – waarbij het voordeel even groot is – wordt het LKV oudere werknemer toegekend.

De werkgever heeft geen recht op een loonkostenvoordeel als de dienstbetrekking van de werknemer volledig gesubsidieerd is op grond van de Wet sociale werkvoorziening (WSW), of als de dienstbetrekking onder zogenoemd beschermt werk op grond van de Participatiewet valt. Een deels gesubsidieerde dienstbetrekking is geen beletsel voor de loonkostenvoordelen.

Bij een bedrijfsoverdracht gaat het recht op de loonkostenvoordelen niet over op de overnemer. Dat is anders geregeld dan bij de huidige premiekortingen, die gaan voor de resterende periode wél over naar de overnemende werkgever. De overgenomen werknemers kwalificeren ook niet voor een nieuw recht op LKV: bij de bedrijfsoverdracht wordt de dienstbetrekking van de werknemers voortgezet, er is geen sprake van het in dienst nemen of herplaatsen van een werknemer en dat is vereist voor het verkrijgen van een loonkostenvoordeel.

Uitbetaling LKV

De Belastingdienst betaalt de loonkostenvoordelen over 2018 pas in 2019 uit. Eerder kan niet: pas in 2019 is bekend hoeveel uren in 2018 per werknemer verloond zijn en dan pas kan de Belastingdienst het voordeel berekenen.

De werkgever krijgt vóór 15 maart 2019 van het UWV een voorlopige berekening van de loonkostenvoordelen waarop hij recht heeft. De berekening is gebaseerd op de aangiften plus correcties over 2018 die de werkgever tot en met 31 januari 2019 heeft gedaan. De werkgever kan vervolgens tot en met 1 mei 2019 correcties over 2018 insturen. Die correcties worden meegenomen in de definitieve berekening van het loonkostenvoordeel. Correcties die ná 1 mei worden ingezonden, worden niet meer verwerkt. Vóór 1 augustus 2019 krijgt de werkgever een definitieve berekening, en de betaling vindt uiterlijk op 12 september 2019 plaats.

De werkgever krijgt de hem toekomende loonkostenvoordelen in één bedrag uitbetaald. De Belastingdienst kan dat bedrag verrekenen met de door de werkgever overigens nog te betalen belasting.

Overgangsregeling lopende premiekortingen

Per 1 januari 2018 verdwijnen de premiekortingen. De premiekorting oudere werknemer en premiekorting arbeidsgehandicapte werknemer worden vervangen door loonkostenvoordelen, de premiekorting jongere werknemer vervalt.

Voor de lopende premiekortingen oudere werknemer en arbeidsgehandicapte werknemer komt een overgangsregeling. De werkgever die een of beide premiekortingen gebruikt, krijgt vanaf 1 januari 2018 recht op een van de vier nieuwe loonkostenvoordelen, en wel voor de resterende periode dat hij nog recht zou hebben op de premiekorting. De werkgever moet dan wel aan de volgende drie voorwaarden voldoen:

- in de aangifte loonheffing over het laatste tijdvak van 2017 wordt vermeld dat de premiekorting oudere werknemer of arbeidsgehandicapte werknemer is toepast;
- in diezelfde aangifte wordt het bedrag aan premiekorting ingevuld. Bij verzuim kan deze opgave nog tot uiterlijk 1 mei 2018 worden gedaan;
- in de aangiften over 2018 wordt een aanvraag gedaan voor een of meer loonkostenvoordelen die overeenkomen met de premiekortingen waarop recht bestond in het laatste aangiftetijdvak van 2017. Het UWV beoordeelt die aanvraag op basis van de polisadministratie. Voor werknemers die vallen onder deze overgangsregeling, is géén doelgroepverklaring nodig.

Conclusie

De vier nieuwe loonkostenvoordelen kunnen werkgevers een substantieel voordeel opleveren. Per werknemer gaat het al snel om duizenden euro's. Om voor een LKV in aanmerking te komen moet aan meerdere voorwaarden worden voldaan, maar dat levert geen al te zware administratieve lasten op: met het aanvragen van een doelgroepverklaring is deze horde genomen. Het verantwoorden van de verloonde uren vergt wat meer digitale inspanning. Jammer is wel dat de Belastingdienst de LKV's zo laat uitbetaalt: over 2018 pas in september 2019.

Meer intermediaire kosten, meer vrije ruimte

31 augustus 2017

Veel werkgevers vinden de vrije ruimte in de werkkostenregeling – van 1,2% van hun fiscale loonsom – te beperkt. U kunt die ruimte vergroten door de mogelijkheden van intermediaire kosten optimaal te benutten. Intermediaire kosten zijn kosten die een werknemer voor u als werkgever voorschiet. U kunt die uitgaven aan uw medewerker terugbetalen, en zo voorkomt u vergoedingen, verstrekkingen en terbeschikkingstellingen voor dezelfde uitgaven in de vrije ruimte. Het terugbetalen van intermediaire kosten zit niet in de loonsfeer, het is een afwikkeling tussen debiteur en crediteur. Voor een overzicht van intermediaire kosten zie BelastingBelangen van april 2010: [De werkkostenregeling, loon en loon in natura](#). DGA's maken erg veel, nagenoeg uitsluitend intermediaire kosten. Sommige intermediaire kosten kunnen in een vaste kostenvergoeding worden opgenomen.

Als u als werkgever vastlegt welke kosten u binnen uw onderneming als intermediaire kosten accepteert, en dat ook aan uw medewerkers mededeelt, versterkt u uw bewijspositie ten opzichte van de inspecteur als die de opzet met intermediaire kosten betwist. U kunt uw bewijspositie verder versterken door (enkele, betrouwbare) werknemers een company-creditcard te geven waarmee zij de intermediaire kosten direct ten laste van de bankrekening van de zaak kunnen betalen.

Vrijkomende lijfrentes: uitkering verplicht?

30 augustus 2017

Jaren geleden heb ik meerdere lijfrentepolissen afgesloten, voor mijn oude dag. Die polissen expireren dit jaar en begin volgend jaar. Ben ik verplicht om direct na het vrijkomen van de polis een keuze te maken wat ik met de uitkering wil doen? Ik wacht daar liever nog wat mee. Door de huidige lage rente krijg ik een lage uitkering, en misschien wordt dat met een paar jaar wat beter. En met mijn huidige financiële situatie heb ik die uitkeringen niet echt nodig.

Antwoord

U heeft nog ruimschoots de tijd om te kiezen wat u met de vrijkomende lijfrentes wil gaan doen: een direct ingaande uitkering bedingen, of de polis omzetten in een andere uitgestelde lijfrente. De wet kent wel een termijn waarbinnen u die keuze moet maken, zowel voor verzekerde als voor bancaire lijfrenten. De termijn eindigt op 31 december van het kalenderjaar volgend op het jaar waarin de polis expireert.

Voor uw polissen die dit jaar zijn uitgelopen, moet u uiterlijk op 31 december 2018 beslissen wat u met de uitkering gaat doen. Voor de polissen die in 2018 expireren is dat 31 december 2019. Als de lijfrente vrijkomt door overlijden, wordt de termijn met een jaar verlengd en eindigt die op 31 december van het tweede kalenderjaar volgend op het jaar van overlijden. Als binnen de wettelijke termijn geen besluit is genomen, fingeert de belastingwet een afkoop van de polis. Naast inkomstenbelasting – tot maximaal 52% – is dan ook 20% revisierente verschuldigd. De heffing kan derhalve oplopen tot maar liefst 72%! De Hoge Raad heeft beslist dat die belastingheffing moet plaatsvinden in het jaar waarin de termijn wordt overschreden, en niet in het jaar van expiratie van de polis.

Naast deze wettelijke termijn moet u ook rekening houden met de in de wet genoemde termijnen voor bestedingen. Zo moet een lijfrente-uitkering uiterlijk vijf jaar na de AOW-gerechtigde leeftijd aanvangen. Bedenk ook dat uw lijfrentepolis na expiratie 'stilstaat' en de lijfrente niet meer rendeert. Ook dat kan een goede reden zijn om de beslissing niet al te ver voor u uit te schuiven.

Echtscheiding en banksparen: wat moet ik regelen?

30 augustus 2017

Ik zit midden in een echtscheidingsprocedure. Al meer dan twee jaar, en dat blijft maar duren. Mijn ex' d'r advocaat haalt alles uit de trukendoos om de zaak zo lang mogelijk te rekken. Is mijn ex eigenlijk nog erfgenaam als ik tijdens de echtscheidingsprocedure kom te overlijden? En wat moet ik regelen voor mijn bankspaarrekening waar ik inmiddels al weer vier jaar geleden mijn ontslagvergoeding op gestort heb? Ik heb toentertijd bij de bank vastgelegd dat de uitkering na mijn overlijden naar mijn vrouw en kinderen zou moeten gaan. Dat moet nu veranderd worden: ik wil niet dat mijn ex ook maar een cent van die uitkering krijgt.

Antwoord

Als u tijdens de echtscheidingsprocedure komt te overlijden, is uw echtgenoot uw erfgenaam. Tenminste, als u geen testament heeft waarin u uw echtgenoot heeft onterfd. Uw echtgenoot is een van uw wettelijke erfgenamen, net als uw kinderen, en dat verandert pas als uw huwelijk officieel niet meer bestaat en de echtscheidingsbeschikking is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Pas dan is uw echtgenoot geen wettelijke erfgenaam meer van u.

Als u een testament laat opmaken en daarin uw echtgenoot onterft, is zij per direct geen erfgenaam meer. En dan heeft u ook gelijk de kwestie met uw bankspaarrekening opgelost. U heeft een bancaire stamrechtverzekering afgesloten met uw ontslagvergoeding. De uitkering uit zo'n stamrecht is – anders dan bij een verzekerd stamrecht – niet afhankelijk van het leven van een natuurlijk persoon. Er is geen uitkering bij overlijden meeverzekerd. U krijgt te zijner tijd de uitkeringen uit dit stamrecht, en als u komt te overlijden gaat het resterende saldo van de spaarrekening naar uw erfgenamen. Als u die erfgenamen bij testament heeft aangewezen en daarbij uw echtgenoot hebt uitgesloten – onterfd – krijgt zij niets van uw bankspaarrekening.

Verbonden lichamen: onbekend maakt onbemind

31 augustus 2017

De belastingwet kent diverse specifieke regeling voor transacties met 'verbonden lichamen'. Denk aan de vele renteaftrekbepkeringen, de afschrijving op verhuurd vastgoed, de afwaardering op vorderingen en nog veel meer. De Hoge Raad heeft de verbondenheid uit de wet op de vennootschapsbelasting duidelijk omschreven: vennootschappen zijn verbonden als de ene vennootschap – direct of indirect – een financieel belang heeft van een derde gedeelte of meer in de andere vennootschap. Zeggenschap is voor die verbondenheid niet vereist: zelfs als zeggenschap volledig ontbreekt kan er sprake zijn van verbondenheid. Weet u, DGA, wie de 'verbonden lichamen' zijn van uw BV? Als u die onderkent, weet u wanneer u extra alert moet zijn op zakelijke condities.

Conserverende aanslag pensioen en lijfrente bij emigratie: compartimenteren!

27 augustus 2017

De Hoge Raad vindt het opleggen van conserverende aanslagen bij emigratie voor pensioen en lijfrenten niet in strijd met de goede trouw die in acht moet worden genomen bij de uitleg van de belastingverdragen die Nederland heeft gesloten. Maar dat geldt uitsluitend voor zover de conserverende aanslag betrekking heeft op de periode vanaf 15 juli 2009, de datum waarop ons wettelijk systeem voor conserverende aanslagen voor pensioen en lijfrenten is aangepast. Het deel van de conserverende aanslag dat betrekking heeft op de periode van 2001 tot 15 juli 2009 is wél in strijd met de goede verdragstrouw. Een conserverende aanslag die betrekking heeft op beide perioden moet in tweeën worden geknipt: in een wél en een niet toegestaan deel. Deze verplichte compartimentering gaat de schatkist flink wat geld kosten.

Bij emigratie van een belastingplichtige legt de fiscus een conserverende aanslag op voor (onder meer) pensioenaanspraken en lijfrenten. Nederland stelt zo de belastingheffing op deze inkomsten veilig, ook als de belastingplichtige niet meer in Nederland woont. De wettelijke regeling voor conserverende aanslagen voor pensioen en lijfrenten is medio 2009 ingrijpend gewijzigd. Tot 15 juli 2009 werd de waarde in het economisch verkeer van de pensioen- of lijfrente aanspraak in de belastingheffing betrokken. De Hoge Raad besliste in juni 2009 dat die afrekening in strijd is met de goede verdragstrouw: Nederland haalt zo heffingsrechten naar zich toe die in belastingverdragen veelal aan de woonstaat zijn toegewezen. Met reparatiewetgeving is de belastingheffing bij emigratie beperkt tot het bedrag van de in Nederland vrijgestelde pensioenaanspraak c.q. de in aftrek gebrachte premies voor lijfrente (indien het belastingverdrag de heffing over de waarde in het economische verkeer niet toestaat). De Hoge Raad vindt het alsnog belasten van de vrijgestelde pensioenaanspraak en het terugnemen van de aftrek bij lijfrenten niet in strijd met de goede verdragstrouw. Maar alleen voor zover de conserverende aanslag betrekking heeft op de periode ná 15 juli 2009, het deel van de aanslag dat betrekking heeft op de periode vanaf 1 januari 2001 tot 15 juli 2009 is wél in strijd met de goede verdragstrouw.

De Hoge Raad heeft deze uitleg gegeven in antwoord op prejudiciële vragen van Rechtbank Zeeland – West-Brabant. De Rechtbank stelde die vragen voor een procedure over een directeur-grotoaandeelhouder die in 2014 naar Frankrijk emigreerde. De inspecteur legde hem een conserverende aanslag op naar een inkomen van € 379.570 aan pensioen- en € 162.722 aan lijfrente aanspraken, plus € 32.544 aan revisierente. De procederende DGA stelde dat het opleggen van de conserverende aanslag in strijd was met de goede verdragstrouw. De Rechtbank stelde vast dat belanghebbende zijn pensioen vrijwel volledig had opgebouwd vóór invoering van de reparatiewetgeving per 15 juli 2009. De pensioenfaciliteit was indertijd onvoorwaardelijk verleend en het heffingsrecht over het pensioen is in het belastingverdrag Nederland-Frankrijk volledig toegewezen aan de woonstaat Frankrijk. Door de reparatiewetgeving heeft Nederland alsnog een flink deel van dat heffingsrecht naar zich toe gehaald. De Hoge Raad vindt dat in strijd met de goede verdragstrouw! De Rechtbank kan nu – met de uitleg van ons hoogste rechtscollege – uitspraak doen en de conserverende aanslag vernietigen voor zover die betrekking heeft op de periode tot en met 15 juli 2009.

Commentaar

De Hoge Raad vindt de reparatiewetgeving van juli 2009 verdragsrechtelijk houdbaar, maar gebiedt tot een 'knip' van de conserverende aanslag die in de praktijk moeilijk uitvoerbaar is. Deze uitleg kan fiscale emigranten wel een substantieel voordeel opleveren.

Regel uw vervanging als ondernemer

31 augustus 2017

Ieder mens is kwetsbaar, ook ondernemers. Als ondernemer moet u het voortbestaan van uw onderneming maximaal waarborgen. Wat hebt u geregeld voor het geval u – onverhoopt – de onderneming niet langer kunt besturen? Een goede bedrijfsvoering vraagt om een goede ondernemer, iemand die beslissingen durft te nemen. Als ondernemer moet u regelen wie die beslisser is binnen uw onderneming als u dat – tijdelijk of definitief – niet meer kunt zijn.

U kunt het regelen in uw levenstestament, en in uw gewone testament door een executeur met ruime bevoegdheden (afwikkelingsbewind) te benoemen. Heeft u een BV, dan kunt u de continuïteit waarborgen met een stichting administratiekantoor (stak) die in werking treedt als u niet meer als ondernemer binnen de BV kunt fungeren. Overleg met uw adviseur wat in uw situatie de beste oplossing is.

De 183-dagenregeling: physical-presence toepassen

27 augustus 2017

De 183-dagenregeling is een belangrijke toetssteen voor de belastingheffing over inkomsten uit dienstbetrekking bij grensoverschrijdende werkzaamheden. De Hoge Raad heeft die regeling ruim uitgelegd: de 183-dagetoets is niet beperkt tot de werkdagen in de werkstaat, ook andere dagen waarop de werknemer in het werkland verblijft en die enig verband houden met zijn werkzaamheden tellen mee. Denk aan zaterdagen, zondagen, nationale feestdagen en dergelijke. Deze physical-presence methode biedt goede mogelijkheden om de belastingheffing over internationale inkomsten uit dienstbetrekking te optimaliseren.

Bij grensoverschrijdende werkzaamheden in loondienst rijst de vraag welk land belasting kan heffen over de beloning van de werknemer: is dat het woonland, of het werkland? Het antwoord vinden we in belastingverdragen, en – als er geen verdrag is – in het Besluit ter voorkoming van dubbele belasting: het woonland is bevoegd om belasting te heffen over de beloning, maar als de werknemer fysiek in een ander land werkt mag het werkland die beloning belasten voor zover die toerekenbaar is aan de in dat land gewerkte dagen.

Deze hoofdregel kent een uitzondering, de 183-dagenregeling: het woonland mag belasting heffen over de volledige beloning, dus ook over het loon dat toerekenbaar is aan de werkzaamheden in het werkland, indien:

- de werknemer niet meer dan 183 dagen per kalenderjaar (of een andere, in het verdrag genoemde periode van 12 maanden) in het werkland verblijft, én
- de werkgever niet in de werkstaat woont of gevestigd is, én
- het salaris niet ten laste komt van een vaste inrichting of een vast middelpunt van de werkgever in de werkstaat.

Cor ten Broeck woonde in België en was directeur-enigaandeelhouder van de naar Belgisch recht opgerichte BVBA X. De BVBA kreeg in 2009 een grote opdracht in Nederland en Ten Broeck verrichtte daarvoor diverse werkzaamheden in ons land voor zijn opdrachtgever BV Z, in totaal op 181 dagen. De beloning voor die werkzaamheden, het salaris van BVBA X werd in de Belgische personenbelasting betrokken. De inspecteur in Nederland belaste Ten Broeck ook voor zijn inkomsten uit de in Nederland verrichte werkzaamheden; het belastbare loon stelde hij vast door toepassing van de gebruikelijk-loonregeling. Ten Broeck verzette zich tegen die dubbele heffing, en Rechtbank Zeeland – West-Brabant en Hof Den Bosch stelden hem in het gelijk: Ten Broeck had in het kalenderjaar 2009 minder dan 183 dagen in Nederland gewerkt. Vrije dagen die geen enkele relatie met het werk hadden, telden niet mee voor de 183-dageneis. Nederland mocht derhalve geen belasting heffen.

Financiën ging in cassatie tegen deze uitspraak, met succes.

De Hoge Raad besliste dat voor de uitleg van het belastingverdrag met België zoveel mogelijk moet worden aangesloten bij het OESO-Modelverdrag 1992/1997, en het daarbij behorende commentaar. Uit dat commentaar volgt dat als dagen van verblijf in de werkstaat niet alleen de werkdagen tellen, maar ook de overige dagen waarop de werknemer in de werkstaat aanwezig is als die dagen enig verband houden met de werkzaamheden, zoals zaterdagen, zondagen, nationale feestdagen, vakanties etc.. De Hoge Raad verklaarde

het beroep in cassatie gegrond en verwees de zaak naar Hof Arnhem-Leeuwarden voor een nader onderzoek naar het aantal dagen van belanghebbende's verblijf in Nederland.

Commentaar

Door toepassing van de physical-presence methode kan de belastingheffing over internationale inkomsten uit arbeid sneller worden 'geëxporteerd' naar een lager belastend land, indien de werkgever niet in dat werkland is gevestigd en hij daar evenmin een vaste inrichting of een vast middelpunt heeft. Werknemers in internationaal dienstverband doen er verstandig aan om een dagenkalender bij te houden, waarin zij niet alleen de werkdagen maar ook de daaraan gekoppelde niet-werkdagen gespecificeerd vastleggen.

De versoepeling van de 183-dagenregeling is met name van belang als de werkzaamheden in het buitenland van tijdelijke aard zijn. De werkgever heeft dan geen eigen vestiging in het werkland, zodat de twee andere (cumulatieve) vereisten niet aan de orde komen. Let op: als de werkgever in die situatie gebruik maakt van de diensten van een intermediair in het werkland die daardoor als 'materiele werkgever' kan worden aangemerkt, is het loon vanaf de eerste de beste werkdag belastbaar in het tijdelijke werkland en doet het er niet meer toe hoeveel dagen de werknemer in dat land verblijft.

Holding: bestuurdersaansprakelijk voor dochter-BV

27 augustus 2017

De bestuurdersaansprakelijkheid geldt voor de – formele en feitelijke – bestuurders van een BV. In de MKB-praktijk komt het veel voor dat een werk-BV wordt bestuurd door een andere BV, veelal een holding-BV. Die holding kan dan ook bestuurdersaansprakelijk worden gesteld. Biedt de holding-BV onvoldoende verhaal, dan rolt de aansprakelijkheid – op grond van het Burgerlijk Wetboek – door naar de bestuurder(s) van de holding-BV, de DGA.

De bestuurder van een BV kan aansprakelijk worden gesteld als die BV de verschuldigde loon- en omzetbelasting (en diverse andere belastingen en premies) niet op tijd betaalt. De bestuurder kan het risico van aansprakelijkheid beperken door de betalingsonmacht van de BV tijdig bij de ontvanger van de Belastingdienst te melden. Zie ook BelastingBelangen, juni 2017: [Een rechtsgeldige melding van betalingsonmacht](#). Heeft hij dat gedaan, dan kan de bestuurder uitsluitend nog aansprakelijk worden gesteld als het niet (tijdig) betalen van de belasting het gevolg is van aan hem te wijten kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaren, voorafgaande aan het tijdstip van de melding van de betalingsonmacht.

Holding-BV X was bestuurder en enig aandeelhouder van BV Y, een tussenhoudster, die alle aandelen had in twee werk-BV's die management en logistieke opleidingen verzorgden. De ontvanger stelde BV X in mei 2014 als bestuurder aansprakelijk voor de aan BV Y opgelegde naheffingsaanslagen loon- en omzetbelasting over 2012/2013 tot een bedrag van € 188.071. BV X had de betalingsonmacht voor deze aanslagen tijdig gemeld, maar de ontvanger stelde de BV toch aansprakelijk omdat zijns inziens sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur. BV X verzette zich tegen de aansprakelijkstelling. Hof Den Bosch stelde vast dat BV Y haar belastingschulden in 2012/2013 structureel onbetaald had gelaten, en er steeds voor gekozen had om leveranciers, niet preferente schuldeisers met voorrang te betalen. Gegeven de slechte financiële situatie en liquiditeitspositie van BV Y in die jaren had BV X als bestuurder redelijkerwijs kunnen én moeten begrijpen dat het bij voorrang betalen van concurrente schuldeisers zou leiden tot het onbetaald blijven van de belastingschuld. Daarmee stond voor het Hof vast dat BV X kennelijk onbehoorlijk bestuur was te verwijten: geen redelijk denkend bestuurder zou onder dezelfde omstandigheden hebben gehandeld als BV X had gedaan.

Commentaar

Als een directeur-grootaandeelhouder zijn holding-BV in het Handelsregister inschrijft als bestuurder van een of meer werk-BV's moet hij zich realiseren dat de ontvanger van de Belastingdienst het vermogen in zijn holding hard kan treffen met de bestuurdersaansprakelijkheid. Biedt de holding-BV zelf onvoldoende verhaal, dan kan de ontvanger de aansprakelijkstelling 'doorrollen' naar de bestuurder(s) van de holding-BV, naar de DGA. Het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat 'de aansprakelijkheid van een rechtspersoon als bestuurder van een andere rechtspersoon tevens hoofdelijk rust op ieder die ten tijde van het ontstaan van de aansprakelijkheid van de rechtspersoon daarvan bestuurder is'. De DGA kan zich als bestuurder niet verschuilen achter een BV, een BV-bestuurder is transparant.

DUS HET BENOEMEN VAN DE HOLDING ALS BESTUURDER HEEFT GEEN ZIN. IK Blijf IN PRIVÉ TOCH AANSPRAKELIJK?

Parkeren bij De Efteling: toch 21% BTW-tarief

28 augustus 2017

Rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft beslist dat parkeren bij attractiepark de Efteling niet kan worden aangemerkt als een bijkomende dienst bij het bezoek aan dat park. Bezoek van het attractiepark is belast met 6% BTW, het parkeren, als zelfstandige dienst, met 21% BTW.

Een bijkomende dienstverlening gaat voor de heffing van omzetbelasting op in de hoofddienst: de bijkomende dienstverlening valt onder hetzelfde BTW-tarief als de hoofddienst. De toegang tot een attractiepark, een dierentuin, een circus, museum, theater of een sportwedstrijd valt onder het lage BTW-tarief, het parkeren bij zo'n bezoek is 'een noodzakelijk kwaad', het is geen zelfstandige dienst. Als de exploitant van het attractiepark de mogelijkheid geeft om de auto te parkeren, kan dat een bijkomstige dienstverlening zijn die daardoor in het lage BTW-tarief valt. De rechter heeft dat eerder beslist voor een bezoek aan natuurpark de Hoge Veluwe: zie ook BelastingBelangen, oktober 2015: [Parkeren: een bijkomstige dienstverlening](#).

Voor een bezoek aan attractiepark De Efteling geldt dat niet, zo heeft Rechtbank Zeeland – West-Brabant recent beslist. Bezoekers van attractiepark de Efteling kunnen tegen betaling parkeren op een parkeerterrein op het terrein van De Efteling. Dat parkeerterrein is afgesloten met een hekwerk en tijdens sluitingstijd van het park afgesloten. De exploitant van De Efteling stelde dat het parkeren een bijkomende dienst is die onder hetzelfde BTW-tarief valt als de hoofddienst, en daarom ook met 6% BTW is belast. De exploitant had eerder in 2006 ook over deze kwestie geprocedeerd en verloren, maar nu wijkt de feitelijke situatie op drie onderdelen af van de toentertijd geldende situatie, te weten (i) het parkeren is uitsluitend bestemd voor bezoekers, (ii) het parkeerterrein is alleen toegankelijk tijdens openingstijden van het park en (iii) omwonende bewoners en bezoekers hebben voldoende gelegenheid om elders gratis te parkeren.

Rechtbank Zeeland – West Brabant besliste dat de gewijzigde feitelijke omstandigheden geen andere beslissing kunnen dragen: het gelegenheid geven tot parkeren is geen bijkomende dienst. Volgens de Rechtbank is het gelegenheid geven tot parkeren een doel op zich, de tijdelijke bestemming van de auto is voor een bezoeker een behoefte op zich, en het voorzien in deze behoefte is een zelfstandige prestatie vanuit financieel, economisch en organisatorisch perspectief. Het gelegenheid geven tot parkeren vergemakkelijkt het bezoek aan een attractiepark, maar maakt dat niet aantrekkelijker. De Rechtbank stelde vast dat de vergoeding voor het parkeren een substantieel effect heeft op de totale prijs voor het bezoek en dat dit een aanwijzing is dat het om een zelfstandige hoofdprestatie gaat. De Rechtbank verklaarde het beroep ongegrond.

Commentaar

Andere rechtbanken hebben voor vergelijkbare attractieparken wél beslist dat parkeren een bijkomende dienstverlening is die opgaat in de hoofddienst en derhalve belast is tegen het lage BTW-tarief. Naast de hiervoor al genoemde uitspraak inzake de Hoge Veluwe besliste ook Rechtbank Den Haag dat voor Diergaarde Blijdorp. Bij de beoordeling of parkeren als bijkomende dienst kan worden aangemerkt spelen – kennelijk – de ligging van het parkeerterrein én het parkeertarief ten opzichte van de toegangsprijs een belangrijke rol.

Offertes: BTW melding verplicht!

31 augustus 2017

Ondernemers moeten bij een offerte aan particulieren altijd vermelden of de geoffreerde prijs in- of exclusief BTW is. Doet de ondernemer dat niet, dan mag de particulier er van uitgaan dat de BTW in de prijs is begrepen. De ondernemer moet dan zelf voor de BTW opdraaien; hij kan niet achteraf alsnog een factuur met BTW sturen.

Te laat is te laat, ook al is het maar één dag

27 augustus 2017

Bezwaar- en beroepschriften moeten tijdig worden ingediend. Gebeurt dat niet, dan kan het bestuursorgaan – de gemeente, de Belastingdienst, e.d. – het bezwaar- of beroepschrift wegens termijnoverschrijding niet ontvankelijk verklaren. De indiener verspeelt dan zijn rechten. Te laat is te laat, ook al is het maar één dag. In een recente uitspraak was met die termijnoverschrijding een belang van ruim € 550.000 gemoeid.

BV X had bij de gemeente Tilburg een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning voor de bouw van een distributiecentrum. De gemeente bracht BV X daarvoor € 552.920 aan legesheffing in rekening. BV X vond die heffing veel te hoog; zij betwistte dat die heffing kostendekkend was en maakte daartegen bezwaar. De gemachtigde van BV X deed dat bezwaarschrift – met dagtekening 26 maart 2014 – een dag later, op 27 maart 2014 op de post. De gemeente Tilburg ontving het bezwaarschrift op 28 maart 2014. Dat was te laat: de bezwaartermijn was op 26 maart 2014 geëindigd, de gemeente verklaarde het bezwaarschrift niet-ontvankelijk wegens termijnoverschrijding.

Rechtbank Zeeland – West-Brabant én in beroep Hof Den Bosch waren het daar mee eens.

De Algemene wet bestuursrecht (Awb) kent een termijn van zes weken voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift. Die termijn liep in de berechte situatie af op 26 maart 2014. Als een bezwaarschrift per post wordt ingediend, is dat tijdig ingediend – zo bepaalt de Awb – als het vóór het einde van de termijn van zes weken ter post is bezorgd, mits het bezwaarschrift niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen. In de gegeven situatie was het uiterste tijdstip van verzending per post derhalve 26 maart. Het bezwaarschrift was wel op die dag gedagtekend, maar de gemachtigde had zowel in het beroepschrift als op de zitting bij de Rechtbank én bij het Hof verklaard dat hij het bezwaarschrift op 27 maart 2014 ter post had bezorgd. Dat was één dag na afloop van de termijn, één dag te laat.

Het Hof besliste dat de heffingsambtenaar van de gemeente Tilburg het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk had verklaard.

Commentaar

Deze uitspraak maakt duidelijk waarom de bezwaar- en beroepstermijn van zes weken een fatale termijn wordt genoemd. Belanghebbende verspeelde haar rechten om de hoogte van de legesheffing ter discussie te stellen. Die heffing mag op grond van de gemeentewet niet hoger zijn dan de werkelijke door de gemeente terzake gemaakte kosten, en voor ruim € 550.000 kan een gemeente wel heel veel en heel erg lang onderzoeken. Bij de indiening van een bezwaar- of beroepschrift per post hanteert de Raad van State als uitgangspunt dat een poststuk geacht wordt tijdig ter post te zijn bezorgd als dat de eerste of tweede werkdag na de laatste dag van de bezwaar- of beroepstermijn door het bestuursorgaan is ontvangen. Dat was in de berechte situatie het geval! Belanghebbende kon geen beroep doen op deze regeling omdat op grond van de feiten – de verklaring van de gemachtigde, misschien ook het poststempel van PostNL – vaststond dat het later ter post was bezorgd dan op de laatste dag van de termijn van zes weken.

Klopt de statutaire doelstelling van uw BV nog?

31 augustus 2017

Gaat u, DGA namens uw BV regelmatig transacties aan die niet of nauwelijks passen binnen de statutaire doelstelling van uw BV? Laat die doelstelling dan aanpassen, bij de notaris. Voor transacties en/of werkzaamheden die u namens de BV verricht en die niet onder de statutaire doelstelling zijn te rangschikken, bent u als bestuurder in privé aansprakelijk als het fout gaat. Waarom zou u dat risico lopen?

Liggeld in de jachthaven: 6% of 21% BTW

27 augustus 2017

Zeilen is een erkende, olympische sport. Maar dat heeft niet tot gevolg dat zeilen per definitie als sportbeoefening kan worden aangemerkt. Het onderscheid tussen sportief en recreatief zeilen is van belang voor de exploitant van de jachthaven. Als de jachthaven kan worden aangemerkt als een sportaccommodatie van waaruit de zeilsport wordt beoefend, is de dienstverlening van de jachthaven – het liggeld – onderworpen aan het 6% BTW tarief. Het stallen van pleziervaartuigen, is passieve verhuur van parkeerruimte, belast tegen het 21% BTW-tarief.

BV X exploiteerde twee jachthavens. Voor de verhuur van ligplaatsen bracht zij liggeld in rekening. De BV stelde zich op het standpunt dat over het liggeld 6% omzetbelasting verschuldigd was. Zij stelde dat zeilen naar zijn aard een sportieve activiteit is en dat een jachthaven, vanwege de samengestelde dienstverlening, aangemerkt moet worden als een sportaccommodatie van waaruit die sport kan worden beoefend. De inspecteur dacht daar anders over: het liggeld is de vergoeding voor het ter beschikking stellen van parkeerruimte voor zeilboten en die dienst valt onder het algemene 21% BTW-tarief. Hij corrigeerde de BTW-afracht en legde BV X over februari 2014 een naheffingsaanslag op van € 77.816.

BV X verzette zich tegen die aanslag bij Hof Amsterdam.

Het Hof besliste dat zeilen niet per definitie als sportbeoefening kan worden aangemerkt. Zeilen is sport als de daarbij gebruikte boot geschikt is voor sportbeoefening op grond van zijn objectieve kenmerken én die boot daarvoor in hoofdzaak wordt gebruikt. Daarbij geldt dat sportbeoefening zich naar het spraakgebruik laat omschrijven als een actieve inspanning van lichaam en/of geest met de bedoeling om het lichamelijk en/of geestelijk welzijn te verbeteren, waarbij de activiteit aan de hand van spelregels – al dan niet in competitie- of groepsverband – wordt bedreven. Onderricht en training in het kader van een sportieve activiteit valt daar ook onder. Het Hof kwam tot de slotsom dat BV X haar stelling dat de jachthaven als een sportaccommodatie moest worden beschouwd van waaruit de sportbeoefening plaatsvond onvoldoende had onderbouwd. Het aanbieden van een samengestelde dienstverlening was daarvoor niet toereikend. Het Hof besliste dat sprake was van een jachthaven die voornamelijk werd gebruikt voor stalling van pleziervaartuigen waarop het algemene BTW-tarief van toepassing is. Het Hof bevestigde de naheffingsaanslag.

Commentaar

De heffing van omzetbelasting en de zeilsport heeft de afgelopen jaren meerdere BTW-procedures opgeleverd. Zie ook *BelastingBelangen*, juni 2016: [Zeilen voor plezier of voor de sport: 21% of 6% BTW](#). Het geven van gelegenheid tot sportbeoefening valt onder het lage BTW-tarief: bij gebruik van een sportaccommodatie, ook als die in de openbare ruimte ligt, is 6% omzetbelasting verschuldigd. Zie *BelastingBelangen*, december 2011: [Sporten in de openbare ruimte: 6% BTW](#). Daarbij is de vraag aan de orde wat wel en wat niet als sportaccommodatie kan worden aangemerkt: zie *BelastingBelangen* van augustus 2016: [Een sportief bedrijfsuitje: toch 21% BTW](#). Deze uitspraak maakt duidelijk dat een jachthaven niet snel als sportaccommodatie kan worden aangemerkt.

Bedrijfsmiddel of voorraad: wel of geen HIR

31 augustus 2017

Ondernemers in vastgoed die een 'opknapper' kopen – een oud fabriekspand, een klooster, een oud groot woonhuis – om dat te (laten) renoveren en in appartementen te splitsen, moeten hun plannen met zo'n project goed overwegen. Als de ondernemer de opknapper koopt met de overheersende bedoeling om dat na renovatie zo snel mogelijk weer van de hand te doen, kwalificeert dat vastgoed niet als een bedrijfsmiddel, maar als voorraad. De winst bij verkoop kan dan niet in een herinvesteringsreserve worden ondergebracht, maar wordt direct in de belastingheffing betrokken. Is de ondernemer van plan om het gerenoveerde pand zelf enige tijd te gaan exploiteren, dan is wél sprake van een bedrijfsmiddel. Bij latere verkoop kan de winst dan wel met de HIR belastingvrij naar een volgend project worden doorgeschoven.

Vervallen krediet geen vrijgestelde kwijtscheldingswinst

27 augustus 2017

Als een schuldeiser zijn vordering prijsgeeft omdat die toch niet geïncasseerd kan worden, levert dat de debiteur-ondernemer een voordeel op dat hij in beginsel tot zijn winst uit onderneming moet rekenen. De wetgever vindt het ongewenst dat de ondernemer over dat voordeel belasting moet betalen als hij kwijtschelding krijgt vanwege financiële problemen: de kwijtscheldingswinst is – onder voorwaarden – vrijgesteld van belastingheffing. Beslissend voor deze vrijstelling is 'het prijsgeven door schuldeisers van niet voor verwezenlijking vatbare rechten'. Dat 'prijsgeven' moet strikt worden uitgelegd, zo blijkt uit een recente uitspraak van Hof Amsterdam.

BV X kreeg van het ministerie van Economische Zaken in 2000 een krediet van € 363.024 (krachtens het Besluit kredieten elektronische dienstenontwikkeling) voor de ontwikkeling van een IT-project. De BV moest dat krediet binnen 10 jaar aflossen uit de omzet die met het project zou worden behaald. Lukte dat niet, dan zou het krediet per 31 december 2011 vervallen. De op het krediet verschuldigde rente werd jaarlijks bijgeschreven. BV X slaagde er niet in om met het project omzet te genereren. Economische Zaken deelde de BV op 16 maart 2012 mee dat zij aan alle verplichtingen uit de kredietovereenkomst had voldaan en dat daarmee het nog openstaande krediet van € 608.929 kwam te vervallen. De BV rekende dat bedrag in haar aangifte Vennootschapsbelasting 2011 tot de winst en claimde daarvoor de kwijtscheldingswinstvrijstelling. De inspecteur ging daar niet mee akkoord. Hij stelde dat in de gegeven situatie geen sprake was van het prijsgeven van niet voor verwezenlijking vatbare rechten zoals de wet dat eist voor toepassing van de vrijstelling. Hij rekende het bedrag tot de belastbare winst.

In de daaropvolgende procedure stelden Rechtbank Noord-Holland én Hof Amsterdam de inspecteur in het gelijk. Het Hof besliste dat het ministerie van Economische Zaken niets had prijsgegeven omdat de Staat na 31 december 2011 geen recht meer had op aflossing. Het Hof verwierp ook het standpunt van de BV dat het vervallen van de aflossingsverplichting niet in 2011 tot belastingheffing moest leiden, maar al in 2008, 2009 en 2010. Op het tijdstip dat de BV X daarop een beroep deed, tijdens de fiscale procedure, stond de aanslag over 2012 al onherroepelijk vast. De BV kon niet meer terugkomen op het standpunt dat zij voor het belastingjaar 2011 had ingenomen om het vervallen van de aflossingsverplichting in dat jaar tot de (al dan niet vrijgestelde) winst te rekenen. Het Hof verklaarde het beroep ongegrond.

Commentaar

Het Hof komt tot een strikte uitleg van 'prijsgeven': als de schuldeiser geen rechten heeft, kan hij niets prijsgeven. Daar valt geen speld tussen te krijgen.

Voor het vereiste 'prijsgeven' is het niet noodzakelijk dat de schuldeiser formeel juridisch afstand doet van zijn vordering. Hij moet wél enige bewuste actie ondernemen met betrekking tot zijn vordering, bijv. besluiten om geen verdere pogingen tot invordering te ondernemen. Bij een faillissement dat eindigt door het verbindend worden van de slotuitdelingslijsten is geen sprake van prijsgeven door de schuldeisers: zij hebben geen actie ondernomen. Gaan de schuldeisers akkoord met de slotuitdelingslijst, bij een gehomologeerd akkoord, dan is wél sprake van prijsgeven. Het prijsgeven moet plaatsvinden in de hoedanigheid van schuldeiser, niet als aandeelhouder. Zie ook BelastingBelangen, april 2012: [Kwijtschelding of kapitaalstorting: belast of niet](#).

Tariefaanpassing VPB: beëindig de fiscale eenheid!

31 augustus 2017

Per 1 januari 2018 wordt de eerste schijf van het tarief in de vennootschapsbelasting verlengd, van € 200.000 naar € 250.000. Door deze aanpassing van het VPB-tarief kan het aantrekkelijk zijn om een fiscale eenheid tussen uw holding-BV en werk-BV's (per ultimo 2017) te beëindigen om zo de verlengde eerste schijf met het 20%-tarief maximaal te benutten. Een fiscale eenheid van drie BV's die een winst maakt van stel € 500.000 kan worden 'verknijpt' tot drie zelfstandige BV's met een winst per BV van minder dan € 250.000. Dat betekent dat in het geheel geen 25% VPB meer verschuldigd is, maar door de verlengde eerste tariefschijf uitsluitend nog 20%. Laat uw adviseur het tariefvoordeel in uw situatie uitrekenen. Vraag hem dan ook of u de fiscale eenheid zonder problemen kunt beëindigen.

Kosten renteswap eigen woning niet aftrekbaar

27 augustus 2017

De Hoge Raad heeft beslist dat de kosten van een renteswap voor de eigenwoning niet aftrekbaar zijn. Tekst en strekking van de wet bieden onvoldoende steun voor aftrek van de swapkosten, ook als er een duidelijke samenhang bestaat tussen de hypothecaire lening en de swapovereenkomst.

Bob Bel sloot in 2006 een kredietovereenkomst bij bank X voor de herfinanciering van de hypotheek op zijn eigen woning. Die overeenkomst was een roll-over, bestaande uit twee delen: twee leningen met een variabele hypotheekrente én twee 'forward starting interest rate swaps' met een rente van 4,77% en 4,98%. Bob Bel voerde de kosten van de twee renteswaps op als aftrekbare kosten eigen woning, naast de eigenwoningrente, in zijn aangiften inkomstenbelasting 2009, 2010 en 2011. De inspecteur weigerde die aftrek, ook in bezwaar, waarop Bob Bel in beroep ging.

Rechtbank Den Haag besliste dat de kosten niet aftrekbaar waren. De swapovereenkomsten hadden betrekking op het afdekken van financiële risico's, van een vergoeding voor het lenen van geld was geen sprake. Hof Den Haag besliste anders. Belanghebbende had met de swapovereenkomsten gerealiseerd dat hij ongeacht de ontwikkeling van de variabele rente jaarlijks een vaste rente van 4,8% over de hoofdsom verschuldigd was. Het Hof vond de samenhang tussen de twee hypothecaire leningen en de swaps dusdanig sterk dat de kosten aangemerkt moesten worden als 'rente van schulden, kosten van geldleningen daaronder begrepen, die behoren tot de eigen woningschuld'. Dat de per saldo verschuldigde rente samengesteld berekend was vond het Hof geen bezwaar.

In cassatie wees de Hoge Raad de aftrek alsnog af.

De in de wet genoemde aftrekbare 'renten van schulden' voor de eigenwoning zijn beperkt tot de vergoeding die geldgever en geldnemer zijn overeengekomen als vergoeding voor het ter beschikking stellen van een hoofdsom gedurende de resterende looptijd van de lening. De kosten van een swapovereenkomst vallen daar volgens de Hoge Raad niet onder: die kosten zijn niet aan te merken als rente van geldleningen. Tot de aftrekbare kosten voor een eigenwoninglening behoren uitsluitend de kosten die rechtstreeks voortvloeien uit het opnemen, verlengen of aflossen van de eigenwoninglening. Denk aan taxatiekosten, afsluitprovisies en de kosten van de hypotheekakte. De kosten van een swap kunnen daar niet toe gerekend worden: tekst en strekking van de wet bieden daarvoor onvoldoende steun. De Hoge Raad verklaarde het beroep in cassatie gegrond: de swapkosten zijn niet aftrekbaar.

Commentaar

De fiscale behandeling van een swapovereenkomst hangt af van de samenhang tussen de eigenwoninglening en de swap. Is die samenhang voldoende, dan kunnen de overeenkomsten materieel als één overeenkomst worden aangemerkt. In de berechte casus vindt het Hof de samenhang voldoende, de Hoge Raad moet daar in cassatie ook van uitgaan (omdat sprake is van een feitelijke oordeel dat in cassatie niet opnieuw aan de orde kan komen). Maar ondanks die samenhang is er geen ruimte voor aftrek van de swapkosten: de bewoording van de wet én de wetsgeschiedenis bieden daarvoor onvoldoende steun. De Hoge Raad geeft voorrang aan de wettekst, boven de economische werkelijkheid.

Check de digitale calculator Belastingvoordeel

31 augustus 2017

Sociale Zaken, de Belastingdienst en het UWV hebben een digitale calculator ontwikkeld waarmee een werkgever zijn voordeel kan berekenen als hij van plan is om mensen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt of met een arbeidsbeperking in dienst te nemen. Zie [Premiekortingen, lage-inkomensvoordeel en loonkostensubsidie calculator](#).

Buitenlandse BTW 2016: op tijd terugvragen!

31 augustus 2017

Hebt u in 2016 binnen de Europese Unie zakelijke kosten gemaakt waarop BTW in rekening is gebracht? Denk aan benzinekosten, een verblijf in een hotel, een congres of een andere zakelijke bijeenkomst. Die buitenlandse BTW kunt u niet als voorbelasting in aftrek brengen op de in Nederland verschuldigde BTW. U kunt die wél terugvragen. Dat moet vóór 1 oktober, met een apart verzoek, bij de Nederlandse Belastingdienst. U kunt het digitaal regelen: zie ook [Aanvraag inloggegevens teruggaaf btw uit andere EU-landen](#). Houdt u er rekening mee dat het aanvragen van de inloggegevens al snel vier weken in beslag neemt. Dien uw aanvraag op tijd in, anders bent u te laat met uw verzoek om teruggaaf.

Een fout of een vergissing, van € 75 miljoen

30 augustus 2017

Vergissen is menselijk, en fouten maken ook. Niemand is daar vrij van. Waar het om gaat is wie er voor die fouten moet opdraaien. Bij de Belastingdienst worden ook fouten gemaakt. En vergissingen. Dat onderscheid is van belang wie er voor moet opdraaien. Een recente uitspraak illustreert dat.

Anna en Line Papier kregen ieder een schenking van € 37.713.473 van hun welgestelde moeder. Zij dienden keurig een aangifte schenkbelasting in, en bij die aangifte voegden zij een berekening van de verschuldigde belasting. Per zus € 7.530.117. De heffingsmedewerker van de Belastingdienst was kennelijk overdonderd door zoveel gulheid: hij voerde in het geautomatiseerde systeem een schenking in van € 37.713 per zus. Het systeem produceerde de bijbehorende aanslag schenkbelasting van € 3.268, met daarop de mededeling "Deze definitieve aanslag is vastgesteld overeenkomstig de aangifte".

Een vergissing van ruim € 7,5 miljoen per zus! In hun voordeel? De zussen waren nog in dubio of zij deze blunder bij de Belastingdienst moesten melden – zij hadden toch een berekening van de verschuldigde belasting met de aangifte meegezonden? – toen de inspecteur zijn vergissing ontdekte en beide zussen een navorderingsaanslag presenteerde: per persoon te betalen € 7.539.117. De zussen verzetten zich tegen die navorderingsaanslag: zij gingen in beroep bij Hof Amsterdam. Dat Hof moest beslissen of navordering in deze bijzondere casus was toegestaan.

De Algemene wet inzake rijksbelastingen regelt de bevoegdheid tot navordering. De inspecteur kan de ten onrechte niet geheven belasting navorderen als hij een 'nieuw feit' heeft. Een feit dat de inspecteur bij het vaststellen van de aanslag bekend was, of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn, kan geen grond voor navordering opleveren. In de berechte zaak schitterde het nieuwe feit door afwezigheid.

De belastingwet staat navordering ook toe – altijd, ook als er geen nieuw feit is – als de belastingplichtige te kwader trouw is. Dat was in deze zaak overduidelijk niet het geval. De laatste mogelijkheid voor navordering werd de zussen wél fataal. Navordering is – sinds 2010 – altijd toegestaan, ook zonder nieuw feit, als er te weinig belasting is geheven omdat de aanslag door een fout van de Belastingdienst tot een te laag bedrag is vastgesteld én dit 'de belastingplichtige redelijkerwijs kenbaar is'. Dat 'kenbaar zijn' is in de wet nader ingevuld: als de te weinig geheven belasting ten minste 30% van de werkelijk verschuldigde belasting bedraagt, is per definitie voldaan aan dit kenbaarheidsvereiste.

Het Hof besliste dat navordering op deze grond was toegestaan. De aanslag was te laag door een misslag – letterlijk: een intoetsfout – van de Belastingdienst. Een vergissing waardoor een discrepantie was ontstaan tussen wat de ambtenaar wilde, namelijk de aanslag vaststellen conform de aangifte, en wat daadwerkelijk in het aanslagbiljet was vastgelegd. Zo'n vergissing kan worden nagevorderd. Een fout niet: als de aanslag te laag is vastgesteld door een beoordelingsfout van de kant van de inspecteur, komt die fout voor zijn rekening. Bij een beoordelingsfout heeft de inspecteur een hem verwijtbaar onjuist inzicht in de feiten of wettelijke regelingen. Dat was hier niet het geval!

De conclusie laat zich raden: een vergissing wordt een fout als die niet hersteld wordt.

